

Алиса пада в морето

Веднъж Алиса Търкуланка отишла на морето, влюбила се в него и не искала да излезе от водата.

— Алиса, излез от водата — викала я майка ѝ.

— Ето, ида — отговаряла Алиса. Но си мислела. «Ще остана във водата, докато ми пораснат перки и стана риба.»

Вечер, преди да си легне, си гледала раменете в огледалото, за да види дали ѝ растат перки или поне някоя сребърна люспа. Но откривала само песъчинки, ако не се била измила добре на душа.

Една сутрин слязла на плажа по-рано от обикновено и срещнала едно момче, което събирало морски таралежи и миди.

Хлапакът бил рибарски син и морските работи ги разбираше много.

— Знаеш ли как може човек да стане риба? — попитала го Алиса.

— Веднага ще ти покажа — отговорило момчето.

То оставило на един камък кърпичката, с която събирало таралежите и мидите, и се хвърлило в морето. Минала една минута, минали две, момчето не се появявало на повърхността. Но ето че се появил един делфин, който се премятал между вълните и хвърлял весели пръски във въздуха. Делфинът дошъл да си играе между краката на Алиса и тя не изпитвала ни най-малък страх.

След малко делфинът с един изящен удар на опашката избягал. На негово място се появило момчето, което събирало морски таралежи, и се усмихнало:

— Виждаш ли колко е лесно?

— Видях, но не зная дали аз ще мога.

— Опитай!

Алиса се хвърлила в морето, като горещо желала да се превърне в морска звезда. Но вместо това паднала в една мида, която се прозявала и веднага затворила черупките си, като пленила Алиса и всичките ѝ мечти.

"Ето отново неприятности" - помислило си момиченцето. Но каква тишина, какво свежо спокойствие там долу и там вътре. Колко хубаво ще е да може човек да живее на дъното като някогашните сирени. Алиса въздъхнала. Сетила се за майка си, която си мислела, че детето е още в леглото,сетила се за баща си, който тъкмо тая вечер трябвало да дойде от града, защото било събота.

- Не мога да ги оставя сами, много ме обичат. Този ще се върна на земята като блъснала с ръце и крака, успяла да отвори мидата и достатъчно, за да изскочи и да се върне на повърхността на водата. Момчето с таралежите било вече далече.

Алиса не разказала на никого какво ѝ се случило.

Алиса Търкуланка

Това е историята на Алиса Търкуланка, която падала винаги и всякъде.

Дядото я търсел, за да я заведе в градината:

- Алиса! Къде си, Алиса?

- Тук съм, дядо.

- Къде тук?

- В будилника.

Да, от любопитство била отворила капачето на будилника, за да погледне, търкулнала се между зъбчатите колела и пружините и сега трябвало непрекъснато да скача от едно място на друго, за да не бъде смляна от механизмите, които тракали и правели «тик-так».

Друг път я търсел, за да ѝ даде да закуси.

- Алиса! Къде си, Алиса?

- Тук съм, дядо.

- Къде тук?

- Точно тук, в бутилката. Жадна бях и паднах вътре.

И наистина тя била там, с усилие плувала, за да се задържи на повърхността. За щастие предишното лято в Сперлонга се била научила да плува жабешката.

- Почакай да те извадя.

Дядото пуснал едно въженце в бутилката, Алиса го сграбчила и пъргаво се изкачила по него. Тя била добра гимнастичка.

Друг път Алиса пак била изчезнала. Търсел я дядото, търсела я бабата, търсела я съседката, която идвала да чете постника на дядото, за да си спести четиридесет лири.

- Тежко ни, ако не я намерим, преди да се върнат от работа родителите й - мърморела бабата уплашена.

— Алиса! Алиса! Къде си?

Но този път Алиса не отговорила. Не можела да отговори.

Като надничала любопитно в кухненското чекмедже С покривките и салфетките паднала вътре и там заспала. Някой затворил чекмеджето, без да я забележи. Като се събудила, Алиса се намерила в тъмното, но не се уплашила: веднаж била паднала в един кран за вода, там пък да знаете колко е тъмно.

«Все ще трябва да наредят масата за вечеря — мислела си Алиса. — И тогава искат не искат ще отворят чекмеджето.»

Но никой не мислел за вечеря тъкмо защото не можели да намерят Алиса. Родителите и се били върнали от работа и се карали на дядото и на бабата:

— Ето, виждате ли колко я държите под око!

— Нашите деца не падаха в крановете на чешмите — протестирали старците. — По наше време падаха само от леглото и им излизаше по някоя цицина на главата.

Най-последно Алиса се уморила да чака. Промъкнала се между покривките и започнала да чука с крак. «Тум, тум, тум».

— Тихо! — казал татко й. — Чувам, че някъде се чука.

«Тум, тум, тум» — обаждала се Алиса.

Какви прегръдки, какви целувки, като я намерили! И Алиса се възползвала веднага, за да се търкулне в джоба на татковата си жилетка и когато я измъкнали оттам, тя вече била успяла да си нацапа цялото лице, защото си била играла с химикалката.

Аполония Мармаладова

В Сант Антонио, на езерото Маджоре, живеела една женица, която така хубаво умеела да прави мармалад, че нейните услуги били търсени и от Валкувия, и от Валтра-валия, и от Вал Дументина, и от Вал Поверина.

Хората пристигали от всички долини, когато настъпвал сезонът, сядали на оградата да се любуват на езерото, откъсвали си по някоя малина от храстите и извиквали женицата, която умеела да прави мармалад.

— Аполония!

— Какво има?

— Ще ми сварите ли мармалад от боровинки?

— На драго сърце.

— Ще ми сварите ли един хубав мармалад от сини сливи?

— Веднага.

Тази женица, Аполония, имала просто златни ръце и правела най-вкусните мармалади в областта на Варезе и на Кантона Тичино.

Веднаж при нея дошла една жена от Аркумеджа, толкова бедна, че за да си направи мармалад, нямала дори кесия със зарзали и затова, като идвала, по пътя си напълнила престилката със зелени кестени, които приличали на таралежчета.

— Аполония, ще ми направите ли мармалад?

— От таралежчета?

— Нямам друго...

— Добре, ще опитам.

И Аполония така се постарала, че от зелените кестени направила чуден мармалад.

Друг път тази женица от Аркумеджа не намерила дори кестени, защото сухите листа, като падали, ги били покрили, затова пристигнала с престилка, пълна с коприва.

— Аполония, ще ми направите ли мармалад?

— От коприва?

— Не намерих друго...

— Ех, добре, ще видим какво ще излезе. И Аполония взела копривата, сложила захар, сварила както си знаела и направила мармалад да си оближеш пръститете. Защото тази женица — Аполония, имала златни и сребърни ръце и би могла да направи мармалад и от камъни. Веднъж оттам минал императорът и поискал да опита и мармалада на Аполония. Тя му дала една чинийка, но императорът след първата лъжичка направил гримаса, защото вътре била паднала една муха.

— Отвращава ме — казал императорът.

— Ако мармаладът не беше вкусен, мухата нямаше да падне вътре — казала Аполония.

Но императорът вече се бил разядосал и наредил на войниците си да отрежат ръцете на Аполония.

Асансьор за звездите

На тринадесетгодишна възраст Ромолето бил приет на работа като помощник-келнер в кафене «Италия». Поверили му службата за домашни поръчки и цял ден той тичал нагоре-надолу по улиците и по стълбите, като пазел равновесие с таблички, опасно претоварени с чашки, чаши и купички. Най-много му досаждали стълбите: в Рим, както впрочем и по други места на света, портиерките ревниво пазят своите асансьори и забраняват личния достъп до тях на разни кафеджии, млекари, зарзаватчии и други подобни. Една сутрин телефонирали в кафенето от апартамент четиринадесет на номер сто и три. Искали четири бири и един леден чай. «Но веднага или ще ги изхвърля през прозореца» — прибавил един сприхав глас, който бил на стария маркиз Венанцио, ужаса на продавачите. Асансьорът на номер сто и три бил от най-недостъпните, но Ромолето знаел как да издебне портиерката, която дремела в своята будка: вмъкнал се незабелязано в кабината на асансьора, пуснал пет лири в машинката, натиснал бутона за петия етаж и скърцайки, асансьорът потеглил. Ето първия етаж, втория, третия. След четвъртия етаж, вместо да забави ход, асансьорът увеличил скоростта, профучал край площадката на маркиз Венанцио без да спре и преди Ромолето да има време да се учуди, целият Рим лежал в краката му и асансьорът се издигал със скорост на ракета към небето, което било толкова синьо, че изглеждало черно.

— Много ти здраве, маркизе Венанцио — измърморил Ромолето, като потреперал. С лявата си ръка той още държал таблата с поръчките и цялата работа била доста смешна, като се има предвид, че около асансьора се ширело на всички страни междупланетното пространство и Земята, ей там долу, в дъното на небесната бездна, се въртяла около себе си и влачела по своя път маркиз Венанцио, който чакал четирите бири и ледения чай.

«Поне няма да пристигна сред марсианите с празни ръце» помислил си Ромолето, като затворил очи. Когато ги отворил, асансьорът бил започнал да се спуска и Ромолето въздъхнал облекчено:

— В края на краищата чаят пак ще пристигне леден.

За съжаление асансьорът се приземил в сърцето на една дива тропическа гора и Ромолето,

като гледал през стъклата, видял, че го заобиколили странни маймуни с бради, които си го сочели възбудени и бърбели с изключителна бързина на неразбираем език. «Може би паднахме в Африка» — помислил си Ромолето. Но ето, че кръгът на маймуните се отворил, за да пропусне едно неочаквано действащо лице: един маймун в синя униформа, възкачил огромен велосипед на три колела.

— Полицай! Давай, Ромолето!

И без да брои: едно, две, три — младият помощник-келнер на кафене «Италия» натиснал един бутон на асансьора, първия, който му попаднал под пръста. Асансьорът потеглил със свръхзвукова скорост и чак когато се отдалечил на известно разстояние, Ромолето си дал сметка, че планетата, от която избягал, не можела да бъде Земята: нейните континенти и морета имали съвсем други очертания и докато Земята от космоса му изглеждала нежно-синя, цветовете на тази планета преливали от зелено до виолетово.

— Сигурно е Венера — решил Ромолето, — но на маркиза Венанцио какво ще кажа?

Докоснал с кокалчетата на пръстите си чашите на подноса — те били ледени, както като излизал от кафенето. В края на краищата не били изтекли повече от няколко минути.

След като преминал с огромна скорост безбрежно пусто пространство, асансьорът отново започнал да слиза. Този път Ромолето не се съмнявал:

— Я гледай! — извикал той. — Слизаме на Луната.

Какво ще правя тук?

Знаменитите лунни кратери бързо се приближавали. Пръстите на свободната ръка на Ромолето се преместили от чашите към бутоните на асансьора, но:

— Стоп! — изкомандувал си сам той преди да натисне който и да е бутон. — Чакай да помислим малко.

Разглеждал редицата бутони. Най-долният носел надпис «3», което значи Земя.

— Да опитаме — въздъхнал Ромолето.

Натиснал бутон за партера и асансьорът веднага сменил посоката. След няколко минути прекосил римското небе, покрива на номер сто и три, стълбището и се приземил точно до известната вече портиерка, която, неподозираща междупланетната драма, продължавала да дреме.

Ромолето се спуснал навън, без да се обърне да затвори вратата. Тоя път изкачил стълбите пеш. Почукал на апартамент четиринадесет и изслушал мълчаливо, с наведена глава маркиз Венанцио:

— Хей, къде беше през всичкото това време? Знаеш ли, че откакто поръчах тези проклети бири и този свръхпроклет леден чай, минаха цели четиринадесет минути? На твоє място Гагарин щеше да стигне до Луната.

«И по-нататък» — помислил си Ромолето, но не обелил зъб. За щастие напитките все още били съвсем ледени.

Ех, много нещо трябва да обиколи за един ден помощник-келнерът на кафене «Италия», който изпълнява домашните поръчки...

Бриф, бруф, браф

Две деца си играели в спокойния двор, като измисляли специален език, на който да разговарят, без другите да разбират.

— Бриф, браф — казало едното дете.

— Браф, бруф — отговорило другото. И двете шумно се разсмели.

На балкона на първия етаж бил седнал стар добър господин, който си четял вестника, а на прозореца отсреща се била показала една възрастна госпожа — ни добра, ни лоша.

— Колко са глупави тия деца — казала госпожата. Старият господин не бил съгласен:

- Не смятам.
- Да не искате да кажете, че разбрахте какво си казаха?
- Смятам, че всичко разбрах. Едното дете каза: «Какъв хубав ден». Другото отговори: «Утре ще бъде по-хубав».
- Госпожата се намусила, но си замълчала, защото децата отново заговорили на своя език.
- Мараски, барабаски, пипиримоски — казало едното.
- Бруф — отговорило другото. И отново избухнали в смях.
- Да не кажете, че и това разбрахте! — обадила се възмутена старата госпожа.
- Да, разбира се! Всичко разбрах — отговорил усмихнат старият господин. — Едното дете каза: «Колко сме доволни, че живеем». А другото отговори: «Светът е прекрасен».
- Ама дали пък наистина е чак прекрасен? заяла се старата госпожа.
- Бриф, бруф, браф! — отвърнал старият господин.

Бърканица в приказките

Тмало едно време едно момиченце, което се наричало Жълтата шапчица.

- Не, Червената!

- А, да. Червената шапчица. Майка ѝ я извикала и ѝ казала: Слушай, Зелена шапчице...

- Ама не, Червена!

- А, да. Червена. Иди при леля Диомира да ѝ занесеш тази обелка от картоф.

- Не: върви при баба си да ѝ занесеш тази пшеничена питка.

- Добре. Момиченцето отишло в гората и срещнало един жираф.

- Каква бъркотия! Срещнала вълк, а не жираф!

- И вълкът я попитал: колко прави шест по осем?

- Нищо подобно. Вълкът я попитал: къде отиваш?

- Имаш право. И Черната шапчица отговорила...

- Червената шапчица, Червената, Червената!

- Да. И отговорила: отивам на пазара, за да купя доматино пюре...

- И на сън не ѝ е минало това през главата: отивам при баба, която е болна, но не мога ад си спомня пътя.

- Точно така, и конят казал...

- Какъв кон! Това бил вълк!

- Да. И казал така: вземи трамвай номер 65, слез на площада на катедралата, завий надясно, ще видиш три стъпала и една паричка на земята, остави намира стълбите, вземи паричката и си купи дъвка.

- Дядо, ти изобщо не знаеш да разказваш приказки, всичко объркваш. А дъвка пак ще си купя.

- Добре, ето ти паричка.

И дядото отново зачел вестника си.

Бягството на Пулчинела

Пулчинела бил най-неспокойната марионетка на целия стар театър. Винаги намирал причина да се бунтува: по време на представление му се искало да ходи на разходка или собственикът на театъра му давал смешна роля, докато той предпочитал драматична.

- Тия дни — поверил той на Арлекино — ще духна — и дим да ме няма! — Така и направил, но не било денем. Една нощ той успял да се сдобие с чифт ножици, забравени от собственика

на марионетките, и отрязал един по един конците, за които били вързани главата, ръцете и краката му, и предложил на Арлекино:

- Ела с мене.

Арлекино не искал да се разделя с Коломбина, но Пулчинела нямал намерение да мъкне след себе си и тая глезла, която в театъра му била изиграла хиляди номера.

- Сам ще вървя - решил той. Храбро скочил на земята и запитал по пътя.

«Каква красота — мислел си, докато тичал, — да не чувствуващ, че си вързан за тия проклети конци. Колко е хубаво да можеш да стъпваш със собствения си крак, където искаш.»

Светът за една самотна марионетка е голям и страшен и населен, особено нощем, с кръвожадни котки, готови да сметнат, че всичко, което тича, е мишка, която трябва да се улови. Пулчинела успял да убеди котките, че си имат работа с истински артист, но за всеки случай избягал в една градина, прислонил се до една ограда и заспал.

Като изгряло слънцето, той се събудил и почувствувал глад. Но около него, докдето се губел погледът, имало само карамфили, лалета, циний и хортензии.

- Търпение - си казал Пулчинела, като откъснал един карамфил и малко недоверчиво започнал да хрупка листенцата.

Не било като да ядеш пържоли на скара или филе от костур. Цветята са много ароматични, но не са вкусни. Но за Пулчинела вкусът на цветята бил вкусът на свободата и при втората хапка той бил вече сигурен, че в живота си не е хапвал нищо по-сладко. Решил да остане завинаги в тая градина. Така и направил. Спял, защитен от една голяма магнолия, твърдите листа на която не пропускали дъжда, нито града, и се хранил с цветя: днес карамфил, утре роза. Пулчинела сънувал планини от макарони и равнини от бяло сирене, но не се предавал. Станал сух, мършав, но така ухаел, че понякога пчелите кацали на него, за да смучат нектар. Отдалечавали се разочаровани едва след като напразно се опитвали да забият жилото си в неговата дървена глава.

Дошла зимата, градината очаквала първия сняг и бедната марионетка нямала какво да яде. Не казвайте, че Пулчинела би могъл да продължи пътешествието си: клетите му дървени крачета не биха го завели далече.

«Търпение — казал си Пулчинела, — ще умра тук. Не е лошо мястото за умирање. Освен това ще умра свободен: никой няма да може да ми върже с конец главата, за да казвам да или не.»

Първият сняг го покрил с мека бяла покривка.

Напролет точно на това място израснал карамфил. Под земята, спокоен и щастлив, Пулчинела си мислел: «Ето, над главата ми израсна цвете. Има ли някой по-щастлив от мене?»

Не бил умрял, защото дървените марионетки не могат да умрат. Той е още там долу, но никой не знае това. Ако го намерите, не му връзвайте главата с конец: за царете и цариците в малкия театър този конец не е досаден, но Пулчинела просто не може да го търпи.

Войната на камбаните

Тмаше едно време една война, една голяма и страшна война, в която умираха много войници от едната и от другата страна. Ние стояхме отсам, нашите неприятели оттатък, стреляхме едни срещу други ден и нощ, но войната беше толкова дълга, че по едно време се свърши бронзът за топове, няхахме вече и желязо за щикове и така нататък. Нашият военачалник Свърхгенерал Бомбоне Стрелоне Гръмтрясбум нареди да се свалят всички камбани от камбанариите и да се стопят всички заедно, за да се излее един грамаден топ: един единствен топ, но толкова голям, че с един изстрел да спечелим войната. За да се повдигне този топ, бяха нужни сто хиляди крана, за да се закара до фронта, бяха необходими деветдесет и седем влака. Свърхгенералът потриваше доволен ръце и казваше: — Когато моят топ започне да стреля, неприятелите ще избягат чак на Луната.

Настъпи великият миг. Сврѣхтопѣт бѣше насочен към неприятеля. Ние бяхме натѣпкали ушите си с памук, защото гърмежѣт можеше да ни пукне тѣпанчетата и дори евсталиевата трѣба.

Сврѣхгенерал Бомбоне Стрелоне Грѣмтрѣсбум заповяда:

— Огѣн!

Един артилерист натисна лоста. И внезапно от единия до другия край на фронта се чу едно мощно:

— Дин! Дан! Дон!

Ние измѣкнахме памука от ушите си, за да чуваме по-добре.

— Дин! Дан! Дон! — гърмеше сврѣхтопѣт. И сто хи ляди пѣти ехото го повтаряше по всички долини:

«Дин! Дан! Дон!»

— Огѣн! изрева Сврѣхгенералѣт втори пѣт, - Огѣн!

Артилеристѣт натисна наново лоста и наново един празничен концерт от камбани се разнесе от окоп и окоп. Сякаш биеха едновременно всички камбани на пашата родина.

Сврѣхгенералѣт си скубеше косите от яд и ги скуба, скуба, докато му остана само един косѣм.

После настѣпи миг тишина. И ето че от другата страна на фронта, като по даден знак, отговори едно весело:

— Дин! Дан! Дон!

Защото трѣбва да знаете, че и на главнокомандира на неприятелите Смъртмаршал фон Бомбонен Стрелонен Грѣмтрѣсбум било хрумнало да излее един сврѣхтоп от Камбаните на своята страна.

— Дин! Дан! - ехтеше сега нашият топ.

— Дон! - отговаряше неприятелският и войниците от двете войски изскачаха от окопите, тичаха едни срещу други, танцуваха и викаха:

— Камбаните! Камбаните! Празник е! Мирѣт избухна!

Сврѣхгенералѣт и Смъртмаршалѣт се качиха на своите автомобили и бягаха, бягаха, докато им се свѣрши бензинѣт, но звуците на камбаните все още ги преследваха.

Всеобща история

В началото земята била цялата сбѣркана. Да се направи по-обитаема коствало много усилия. Нямамо мостове, за да се минава по тях над реките. Нямамо пѣтеки, за да се изскачва човек по планините. Искаш да седнеш? И сянка от пейки нямамо. Умираш за сѣн? Не съществувало такова нещо като легло. За да не си убодеш краката — нито обуца, нито ботуши. Ако виждаш слабо — не се опитвай да намериш очила. Нямамо топки, за да поиграеш на футбол, липсвали тенджерата и огѣн, за да си свариш макарони, дори като помисли човек — липсвали и макарони. Изобщо нямамо нищо. Нула без нула и толкова. Имало само хора с две рѣце за работа и най-големите неизправности могли да се поправят. Но за оправяне остава още много: запрѣтнете рѣкавите, има работа за всички!

Въртележката в Чезенатико

Веднѣж в Чезенатико, на брега на морето, пристигнала една въртележка. Имала всичко на всичко шест коня и шест червени джипа, малко овехтели за децата с по-модерни вкусове. Човечето, което я въртяло, бутайки я с рѣце, било дребно, мършава, мургава и

имало лице на човек, който яде веднъж на три дена. Изобщо не била кой знае каква въртележка, но на децата изглеждала направена от шоколад, защото стояли все около нея и измисляли хитрости, за да се качат.

— Какво има в тая въртележка, мед ли? — си казвали майките. И предлагали на децата:

— Хайде да отидем да видим делфините в канала, хайде да отидем да седнем в онази сладкарница с люлеещи се пейки.

Къде ти: децата искали въртележката, та въртележката. Една вечер някакъв възрастен господин, след като настанил внука си в джипа, сам се качил на въртележката и седнал тъкмо на един дървен кон. Било му неудобно да седи там, защото краката му били дълги и стъпалата му докосвали дъските, смеел се. Но щом човечето започнало да върти въртележката, станало нещо чудно: възрастният господин се намерил в миг на височината на небостъргача в Чезенатико, конят му галопирал из въздуха, насочил муцуна право срещу облаците. Погледнал господинът надолу и видял цяла Романия, после цяла Италия, после цялата Земя, която се отдалечавала под копитата на кончето и скоро се превърнала в една синкава въртележка и се въртяла, въртяла и показвала един след друг континентите си и океаните, нарисувани като на географска карта.

— Къде ли отиваме? — попитал се старият господин. В този миг пред него минало внучето му, хванало кормилото на стария, червен, малко обезцветен вече джип, превърнал се в космическо превозно средство. И след него в редица всички други деца, спокойни и сигурни на своята орбита като изкуствени спътници.

Кой знае къде било човечето от въртележката, обаче се чувала още плочата, която свирела някаква лоша ча-ча: всяко возене на въртележката траяло цяла плоча.

— Значи има някакъв трик — казал си старият господин. — Това човече трябва да е магьосник.

После си помислил:

— Ако за една плоча направим пълна обиколка на Земята, ще бием рекорда на Гагарин. Сега космическият керван летял над Тихия океан с всичките му островчета, Австралия с кенгурата, които подскачали, Южния полюс, където милиони пингвини седели с вдигнат нос. Но нямало време да се преброят — вместо тях се виждали вече американските индианци. Те давали сигнали с пушек и ето небостъргачите на Ню Йорк, ето и само един единствен небостъргач — който бил на Чезенатико. Плочата била свършила. Старият господин се огледал втрещен: той пак бил на старата мирна въртележка на брега на Адриатика и мургавото и мършаво човече спирало внимателно, без рязка промяна на скоростта.

Старият господин слязъл, залитайки.

— Слушайте... — казал той на човечето. Но то нямало време да му обръща внимание, други деца били заели кончетата и джиповете, въртележката отново потегляла за нова обиколка на света.

— Вижте... — извикал старият господин малко ядосан.

Човечето не го и погледнало. То тикало въртележката, виждали се да обикалят веселите лица на децата, които търсели тия на родителите си, затворени в кръг, всички с насърчителна усмивка.

Дали е магьосник това човече за две пари? Дали е магическа тая несигурна машинка под звуците на една лоша ча-ча?

— Карай! — заключил старият. — По-добре е да не споделям с никого. Може би ще ми се смеят зад гърба и ще ми кажат:

— Не знаете ли, че на вашата възраст е опасно да се качвате на въртележка, защото ще ви се завие свят?

Господин Мързелан

Господин Мързелан бил много чувствителен, но толкова чувствителен, че ако една стоножка ходела по стената, той не можел да спи поради шума и ако някоя мравка изпуснела кристалче захар, скачал изплашен и викал:

— Помощ! Земересение!

Разбира се, не можел да понася децата, бурите, мотоциклетите, но повече от всичко го дразнел прахът под краката му, затова не вървял никога дори у дома си, а карал много здрав слуга да го носи на ръце. Този слуга се наричал Гулиелмо и от сутрин до вечер господин Мързелан викал по него:

— Полека, Гулиелмо, по-полека, ще се счупя!

Понеже никога не вървял, ставал все по-дебел и колкото по-дебел ставал, толкова повече се увеличавала и чувствителността му. Дори мазолите по ръцете на Гулиелмо го дразнели.

— Но, Гулиелмо, колко Пъти трябва да ти повтарям, че е нужно да си слагаш ръкавички.

Гулиелмо пухтял и си слагал с мъка големи ръкавици, които щели да бъдат широки дори и на хипопотам.

Господин Мързелан всеки ден ставал все по-тежък, бедният Гулиелмо се потял и зиме и лете и веднаж му дошло на ума:

— Какво ще стане, ако хвърля от балкона господин Мързелан?

Случило се, че тъкмо тоя ден господин Мързелан си бил сложил костюм от бял лен и когато Гулиелмо го хвърлил от балкона, господин Мързелан паднал върху плочника, наплют от муха, и му останало петънце на панталоните.

Петънцето можело да се забележи само с лупа, но Мързелан бил толкова деликатен, че умрял от неудоволствие.

Дворец от сладолед

Някога в Болоня построили дворец от сладолед точно на Големия площад и децата идвали отдалече да си поближат.

Покривът бил от разбит каймак, пушекът от комините от захарен памук, комините от захаросани плодове. Всичко останало било от сладолед: врати от сладолед, стени от сладолед, мебели от сладолед.

Едно детенце се хванало за една маса и взело да ближе краката й един по един, докато масата се стоварила върху него с всички чинии, а чиниите били от шоколадов сладолед, най-хубавия.

Общинският пазач забелязал по едно време, че един прозорец се разтапя Стъклата били от ягодов сладолед и се превръщали в розови ручейчета.

— Бързо — извикал пазачът, — още по-бързо!

И всички се нахвърлили да ближат колкото можело по-бързо, за да не отиде на вятъра нито капчица от този шедьовър.

— Кресло! — молела една бабичка, която не успяла да си пробие път в тълпата. — Кресло за една бедна старица. - Кой ще ми го донесе? С облегалки за ръцете, ако е възможно.

Един благороден пожарник изтичал да донесе кресло от сладолед с крем и шанфъстък и бедната старица, грейнала от щастие, започнала да го ближе тъкмо от облегалките за ръце.

Велик ден бил този и по заповед на лекарите никого не го заболял коремът.

И сега още, когато децата искат голям сладолед, родителите въздишат:

— Да, разбира се, на тебе няма да ти стигне и цял дворец като онзи в Болоня.

Дворецът за чупене

Някога в Бусто Арзицио хората се безпокояли, че децата чупели и разваляли всичко. Да не говорим за изгърканите подметки, за панталоните и за училищните чанти: но те чупели и стъклата, чупели чиниите по масите и чашките в кафенето, като ритали топка и не пробивали стените само защото не разполагали с чукове.

Родителите не знаели вече какво да правят и какво да казват и се обърнали към кмета.

— Да сложим глоба? — предложил кметът.

— Много благодарим — възкликнали родителите, — само че ще плащаме с парченца от счупени паници.

За щастие по ония места има много счетоводители. На всеки трима души имало по един и всички те смятали отлично. Най-добре от всички смятал счетоводителят Гамберони, един възрастен господин, който имал много внуци и голям опит по отношение на парченцата от счупени паници. Той взел хартия и молив и направил сметка на щетите, които децата от Бусто Арзицио нанасят, като чупят толкова хубави неща по тоя начин. Получила се ужасна сума: хиляда ала-бала четиринадесет и тридесет и три.

— С половината от тази сума — доказал счетоводителят Гамберони — можем да построим дворец за чупене и ще задължим децата да го натрошат на парчета: ако не се излекуват чрез тази система, няма изобщо да се излекуват.

Предложението било прието, дворецът построен като две и две — четири и четири — осем. Бил висок седем етажа, имал деветдесет и девет стаи, всяка стая била пълна с до-лапи и всеки долап с грънци и статуетки, да не говорим за огледалата и крановете за чешми. В деня на откриването на всички деца връчили по един чук и при даден от кмета сигнал вратите на двореца за чупене били отворени.

Жалко че телевизията не дошла навреме, за да предаде гледката. Който е видял със собствените си очи и чул със собствените си уши, твърди, че било сякаш — дано никога не става! — избухването на световна война. Децата нахлували от стая в стая като войските на Атила и натрошавали с чук всичко, каквото срещали по пътя си. Ударите се чували из цяла Ломбардия и половин Швейцария. Дечица, високи колкото опашката на котка, се били заели с гардероби, големи като кръстосвачи, и усърдно ги раздробявали, докато останала купчинка стърготини. Дечица от детски ясли, хубави и милички в своите розови и небесносини престилчици, старателно тъпчели сервизите за кафе, като ги превръщали в ситен прах, с който си пудрели личицата. До края на първия ден не останала здрава чаша. На края на втория ден се свършили столовете. Третия ден децата нападнали стените, започвайки от най-горния етаж, но като стигнали до четвъртия етаж, капнали от умора и покрити с прах, сякаш били войниците на Наполеон в пустинята, зарязали всичко и се върнали в къщи, като залитали и си легнали, без да вечерят. Вече наистина се били наситили и не им доставяло удоволствие да чупят каквото и да е, отведнъж станали внимателни и леки като пеперуди: бихте могли да ги накарате да играят футбол по игрище от кристални чаши и пак нямало да разбият нито една.

Счетоводителят Гамберони направил сметка и доказал, че град Бусто Арзицио е направил икономия, възлизаща на два супермилиона и седем сантиметра.

Онова, което останало да се крепи от двореца за чупене, общината го оставила на гражданите: те били свободни да правят с него, каквото си искат. Тогава се появили господа с кожени чанти и очила с бифокални лещи — съдии, нотариуси, пълномощници — въоръжени с чукове. Те из-тичвали да бутнат някоя стена или да разрушат някое стълбище и удряли с такова удоволствие, че с всеки удар чувствували как се подмладяват.

— По-хубаво, отколкото да се караш с жената — казвали весело те, — по-добре, отколкото да разбиваш пепелници и чиниите от хубавия сервиз — подарък от леля Мирина. . .

И с все сила замахвали с чуковете.

На счетоводителя Гамберони в знак на благодарност град Бусто Арзицио присъдил медал със

сребърна дупка.

Добрият Джилберто

Добрият Джилберто имал голямо желание да се учи и затова много внимавал какво казват големите. Веднаж чул една жена да казва:

— Гледайте Филомена колко много обича майка си: би ѝ носила вода в ушите си.

Добрият Джилберто се замислил: «Прекрасни думи. Искам просто да ги науча наизуст».

Скоро след това майка му заръчала:

— Джилберто, иди да ми донесеш кофа вода от чешмата.

— Веднага, мамо — казал Джилберто. Но си мислел: «Искам да покажа на мама колко я обичам. Вместо в кофа ще ѝ донеса вода в ушите си.»

Отишъл на чешмата, подложил глава и напълнил с вода едното си ухо. Събрало се колкото напръстник и за, да занесе в къщи тази вода, Джилберто трябвало да ходи изкривен.

— Иде ли водата? —викала майка му, която искала да пере.

— Веднага, мамо — отговорил Джилберто задъхан. Но за да отговори, изправил глава и водата се изсипала от ухото му и се стекла по врата му. Изтичал отново на чешмата и напълнил другото си ухо: събирало и то колкото първото и добрият Джилберто трябвало да държи главата си изкривена на другата страна. Преди да стигне до къщи, водата пак се разляла.

— Иде ли водата — попитала майка му, вече ядосана.

«Може би ушите ми са много малки» —помислил си натъжен добрият Джилберто.

Междувременно майка му била загубила търпение, помислила, че Джилберто се е заиграл на чешмата и му ударила два плесника, по един за всяко ухо. Горкият добър Джилберто!

Трябвало да се примири с плесниците и решил друг път да носи вода с кофа.

Думата "плача"

Тази история не се е случила, но сигурно ще се случи утре. Ето какво се разказва в нея: Утре една добра стара учителка завела учениците си, наредени в редица по двама, да разгледат Музея на отминалото време, където били събрани нещата от миналите времена, които не служат вече, като кралската корона, шлейфът на кралицата, трамваят от Монца и така нататък.

Зад една малко напрасена витрина се мъдрела думата «плача».

Учениците от Утре прочели надписа, но не го разбрали.

— Госпожо, какво значи това?

— Дали е древно украшение?

— Може би е принадлежало на Етруските? Учителката им обяснила, че едно време тази дума много се употребявала и много боляла. Показала им едно шишенце, в което били запазени сълзи, кой знае, може би ги бил пролял някой роб, бит от господаря си, или някое бездомно дете.

— Прилича на вода — казал един ученик.

— Но тази вода парела и горяла — казала учителката.

— Може би преди употреба са я възварявали?

Учениците изобщо не разбирали, дори започнали да се отегчават. Тогава учителката ги завела да видят други отдели на музея, където имало по-лесни за разбиране неща, като решетките на един затвор, едно куче пазач, трамваят от Монца и така нататък, все неща, които в щастливата страна Утре не съществували.

Женицата, която брояла кихавици

Някога в Гавирате имало една женица, която си прекарвала дните, като брояла кихавиците на хората, после споделяла с приятелките си резултатите от своите сметки и заедно клюкарствували по този повод. — Аптекарят кихна седем пъти — разказвала женицата.

— Не може да бъде!

— Кълна се! Да ми падне носът, ако не казвам истината, кихна, пет минути преди да удари обед.

Приказвали, приказвали и накрая заключавали, че аптекарят слага вода в рициновото масло.

— Свещеникът кихна четиринадесет пъти — разправяла женицата, зачервена от възбуждение.

— Да не си сбъркала?

— Да ми падне носът, ако съм преброила една кихавица по-малко!

— Ах, докъде ще я докараме!

Приказвали, бърбтели и накрая заключавали, че свещеникът слага много олио в салатата си.

Веднаж женицата и нейните приятелки, които били по вече от седем, заедно застанали под прозорците на господин Делио, за да подслушват. Но господин Делио изобщо не кихал, защото не употребявал емфие и не бил хремав.

— Нито една кихавица — казала женицата, — тука има нещо подозрително.

— Има — казали приятелките.

Господин Делио ги чул, сложил пълна шепа пипер в пръскачката, с която убивал мухи, и без да го забележат, го духнал връз клюкарките, свити под прозореца.

— Апсиху — казала женицата.

— Ак-хи! Ат-чи! — рекли приятелките. И се разкихали в надпревара.

— Аз кихнах повече пъти от вас — казала женицата.

— Ние кихахме повече — казали приятелките. Хванали се за косите, заблъскали се, задърпали се, разкъсали си дрехите и всяка загубила по един зъб.

След този случай женицата не продумала вече на своите приятелки, купила си бележник и молив и сам-самичка обикаляла. Като чуела някой да киха, отбелязвала с кръстче.

Когато умряла, хората намерили бележника, пълен с кръстчета, и си казали:

— Гледайте, трябва да си е отбелязвала всички добрини, които е правила. Я гледай колко много! Ако тя не отиде в рая, значи никой няма да отиде.

Заспиване-събуждане

Нмало едно време едно момиченце, което всяка вечер, тъкмо когато идвало време да си ляга, ставало съвсем мъничко.

— Мамо — казвало то, — аз съм мравка.

И майка му разбирала, че е време да го сложи да спи.

Като изгрявало слънцето, момиченцето се събуждало, но още било мъничко, цялото се събирало навъзглавницата и дори оставало свободно място.

— Ставай — казвала майка му.

— Не мога — отговаряло момиченцето, — не мога, още съм много малка. Сега съм като пеперуда. Почакай да порасна.
И след малко възкликвало:
— Ето сега пак пораснах!
С вик изскачало от леглото и започвал новият ден.

Зидарят от Валтелина

Един младеж от Валтелина, като не намерил работа в родината си, емигрирал в Германия и тъкмо в Берлин го приели на една постройка като строителен работник. Марио - така се казвал младежът - бил много доволен: работел много, ядял малко и това, което припечелвал, отделял настрана, за да се ожени. Веднъж обаче, докато изливали основите на една нова постройка, скелето се счупило, Марио паднал в кофража с железобетон, загинал и не било възможно да извадят тялото му. Марио умрял, но не усещал никаква болка. Бил затворен в една от колоните, които крепели голямата постройка, малко му било тясно, но като изключим това, мислел и чувствувал както преди. Когато свикнал с новото си положение, можал дори да отвори очи и да погледне къщата, която растяла около него. Имал чувството, че сам крепи новото здание и от това му олеквало, загдето не можел да изпрати вест за себе си нито в къщи, нито на клетата си годеница.

Тъй както бил скрит в дълбочината на основите, никой не можел да го види или дори да предположи, че той е там, по това за Марио нямало значение. Къщата израснала до покрива, сложили й врати и прозорци, апартаментите били продадени и купени, обзаведени с мебели и накрая дошли да живеят много семейства. Марио опознал всички живущи — възрастните и децата. Когато децата лазели по пода и се учили да ходят, гъделичкали го по ръката. Когато девойките излизали по балконите или се показвали на прозорците, за да видят своите любими, Марио чувствувал върху собствената си буза мекото докосване на русите им коси. Вечер чувал разговорите на семействата, събрани около масата, нощем кашлицата на болните, преди зори звъненето на будилника на един фурнаджия, който ставал пръв. Животът на къщата бил животът на Марио, радостите на къщата, етаж по етаж, и нейните болки, стая по стая, били негови радости и болки. Но ето, че един ден избухнала войната. Започнали бомбардировките над целия град и Марио чувствувал, че и неговият край приближавал. Една бомба ударила къщата и я съборила. Останала безформена купчина от развалини, счупени мебели, смачкана покъщнина, под която останали да спят завинаги жени и деца, изненадани в съня си. Чак тогава Марио наистина умрял, защото умряла къщата, родена от неговата гибел.

Злополучният ловец

Взemi пушката, Джузепе, взemi пушката и върви на лов — казала една сутрин някаква жена на своя син. — Утре сестра ти се жени и иска да си хапне качамак със заешко. Джузепе взел пушката и отишъл на лов. Веднага видял една зайка, която изскочила от храстите и побягнала през ливадата. Насочил пушката, прицелил се и дръпнал спуська. Но пушката казала «пум» със съвсем човешки глас и вместо да изстреля куршума, го изплюла на земята.

Джузепе го вдигнал и учудено го погледнал. После разгледал внимателно пушката, която си изглеждала както винаги, само дето наместо да стреля, била казала «пум» със свеж и весел

глас. Джузепе надникнал и в цевта — хайде де, как е възможно някой да се е скрил вътре? И наистина в цевта чисто и просто нямало нищо.

— Да, ама мама иска заешко. И така иска да яде заешко с качамак...

Тъкмо тогава същата зайка отново минала пред Джузепе, но този път носела хубав бял воал на главата си, украсен с портокалови цветове, и вървяла със ситни крачки, заболала поглед в земята.

— Я! — казал Джузепе. — И зайката отива да се жени.

Няма що, трябва да стрелям по някой фазан.

И наистина по-навътре в гората видял фазан. Той се разхождал безстрашно по пътеката, както в първия ден на лова, когато фазаните още не знаят какво е пушка.

Джузепе се прицелил, дръпнал спусъка и пушката казала «пам», дори «Пам! Пам!», както би казало някое детенце с дървена пушка в ръка. Куршумът паднал на земята и уплашил няколко червени мравки, които хукнали да се скрият под един бор.

— Ама че работа — казал Джузепе, който бил почнал да се ядосва, — Много ще се зарадва мама, като ме види да се връщам с празна торба.

Фазанът, който се бил шумгал в храстите, като чул памкането, сега пак се появил на пътеката. Този път го следвали малките му, наредени в редица, готови да прихнат да се смеят, а зад тях майката, важна и доволна, сякаш била спечелила първа награда.

— А, драго ти е значи? — измърморил Джузепе. — Отдавна вече си омъжена". А сега по какво да стрелям?

Той пак напълнил пушката много внимателно и се огледал. Имало само един кос на един клон, който подсвирквал, сякаш го предизвиквал:

— Стреляй! Стреляй!

И Джузепе стрелял. Но пушката казала «Банг!» както децата, като вземат да четат приключенски романи в картини. При това се чул и шум, който приличал на кискане. Косът си свирукал по-весело от преди, сякаш казал: «Ти стреля, ти чу, брадата ти порасна цял пръст.»

— Така и очаквах — казал Джузепе. — Ясно — днес пушките стачкуват.

— Добър лов ли удари, Джузепе? — попитала го майка му, като се върнал.

Да, мамо. Ударих три ядеца, тлъсти и хубави. Кой знае колко ще са вкусни с качамак.

Знаменитият валеж в Пиомбино

Веднаж в Пиомбино заавалели бонбони. Падали като големи зърна град, но били с различни цветове: зелени, розови, виолетови, сини. Едно дете налупало зелено зърно ей тъй, за опит, и открило, че ухае на мента. Друго дете опитало червено зърно — то миришело на ягода. — Бонбони! Бонбони!

И всички се втурнали по улиците да си пълнят джобове. Но не успявали да съберат всичко, защото валило силно.

Градовалежът траял кратко, но оставил улиците покрити с килим от благоуханни бонбони, които скърцали под краката. Учениците на връщане от училище намерили достатъчно, за да си напълнят чантите. Стариците си били направили хубави вързопчета от кърпите, които носят на главите си.

Знаменит ден било.

И сега много хора чакат от небето да завалят бонбони, но оня облак не е минавал вече нито над Пиомбино, нито над Торино и може би няма да мине дори над Кремона.

Игра с бастун

Един ден малкият Клаудио си играел във входа на къщата и по улицата минал хубав старец със златни очила, който вървял приведен, като се подпирал на бастун. Тъкмо пред входа на къщата бастунът му паднал.

Клаудио с готовност го вдигнал, подал го на стареца, но той се усмихнал и казал:

— Благодаря, не ми е нужен. Прекрасно мога да вървя и без него. Ако ти трябва, задръж го. И без да чака отговор, се отдалечил и изглеждал много по-прегърбен от преди. Клаудио останал с бастуна в ръце и не знаел какво да го прави. Бастунът си бил обикновен дървен бастун, с извита дръжка и железен шип, нямало нищо друго по-особено за отбелязване. Клаудио ударил два-три пъти с шипа по земята, после почти без да забележи, възседнал бастуна и ето, че това вече не било бастун, а кон — един чуден жребец с бяла звезда на челото, който взел да обикаля в галоп двора, като цвилел, а изпод подковите му хвърчали искри.

Когато Клаудио учуден и малко уплашен успял да стъпи пак на земята, бастунът отново се превърнал в бастун и нямал вече подкови, а ръждясал шип, нямал грива, а обикновена извита дръжка.

— Искам пак да опитам — решил Клаудио, щом си поел дъха.

Отново възседнал бастуна и този път това не било кон, а една тържествена двугърба камила и дворът се превърнал в безкрайна пустиня, която трябвало да се премине, но Клаудио не се страхувал и се взирал в далечината, за да открие оазис.

— Сигурно е вълшебен бастун — си казал Клаудио, като го възседнал трети път. Сега бастунът се превърнал в автомобил за надбягване, червен, с номер, изписан с бяла боя на каросерията, а дворът станал гърмяща писта — Клаудио пристигал винаги пръв на финиша. После бастунът станал моторница, дворът — езеро със спокойни зелени води, после звездолет, който раздирал пространствата, оставяйки след себе си бразда от звезди. Всеки път, когато Клаудио стъпвал на земята, бастунът отново приемал миролюбивия си вид, с лъскава дръжка и стар шип.

Следобедът бързо изтекъл в тия игри. Към вечерта Клаудио погледнал случайно на улицата и ето, че се връщал старикът със златните очила. Клаудио го погледнал с любопитство, но не видял в него нищо особено: старец като всеки старец, малко уморен от разходката.

— Харесва ли ти бастунът? — попитал той усмихнат Клаудио.

Клаудио помислил, че си го иска, и му го подал, като изчервил. Но старият господин направил отрицателен знак.

— Задръж го, задръж го — казал той, — какво да правя на моята възраст с един бастун? С него ти можеш да летиш,

а аз бих могъл най-много да се подирам. Ще се подирам на стената и ще е все същото.

И си отишъл усмихнат, защото няма по-щастлив човек на света от оня старец, който може да подари нещо на някое дете.

Кладенецът на Кашина Пиана

В сред пътя между Сароно и Леняно в покрайнините на една голяма гора била махалата Кашина Пиана, която се състояла само от три двора. Там живеели единадесет семейства.

В Кашина Пиана имало само един кладенец за вадене на вода и той бил особен кладенец, защото макарата за навиване на въжето си била на мястото, а нямало нито въже, нито верига. Всяко от единадесетте семейства край кофата за вода в къщи си държало, и свое въже. Който отивал да тегли вода, го откачал, навивал го на ръката си и го носел на

кладенеца. Когато си извадел вода, откачал го от макарата и ревниво си го отнасял в къщи. Един-единствен кладенец и единадесет въжета. Ако не вярвате, идете да питате и ще ви разкажат, както разказаха на мене, че тези единадесет семейства не се погаждали, непрекъснато се дразнели и били готови, вместо да си купят заедно една хубава верига, да я закрепят на макарата и да си служат всички с нея, по-скоро да запълнят кладенеца с пръст и плевели.

Избухнала войната и мъжете от Кашина Пиана отишли под знамената, като поръчали на жените си много неща и между другото да внимават да не им откраднат въжетата. После дошло германското нашествие, мъжете били далече, жените се страхували, но единадесетте въжета били винаги на сигурно място в единадесетте къщи.

Веднаж едно дете от махалата отишло в гората, за да събере наръч дърва, и чуло стон от един храст. Стенел един партизанин, ранен в крака, и детето изтичало да повика майка си. Жената се уплашила, закършила ръце, но после казала:

— Ще го занесем в къщи и ще го крием. Да се надяваме, че някой ще помогне на татко ти - войника, ако има нужда. Не знаем дори къде е, ако е още жив.

Скрили партизанина в хамбара и повикали лекаря, като му казали, че го викат за старата баба. По жените от махалата били видели бабата сутринта, тя била здрава като петле, и разбрали, че има нещо скрито-покрито. Преди да изтекат двадесет и четири часа, цялата махала узнала, че има ранен партизанин. Един стар селянин казал:

— Ако узнаят немците, ще дойдат тук и ще ни избият. Всички ще свършим зле.

Но жените не разсъждавали така. Те мислели за далечните си мъже и мислели, че и те може би са ранени и трябва да се крият, и въздишали. На третия ден една жена взела една наденичка от току-що заклано прасе, занесла я на Катерина, която била жената, дето скрила партизанина, и ѝ казала:

— Бедничкият, навярно има нужда да закрепне. Дайте му тази наденичка.

След малко дошла друга жена с бутилка вино, после трета с плик жълто брашно за качамак, после четвърта с парче сланина и преди да падне вечерта, всички жени от махалата посетили къщата на Катерина, занесли по някакъв подарък за партизанина, видели го и си избърсали по една сълза.

И през цялото време, докато раната заздравявала, всичките единадесет семейства на махалата се отнасяли към партизанина, като че бил техен син. Не му липсвало нищо. Партизанинът оздравял, излязъл на двора да се погрее на слънце, видял кладенеца без въже и много се учудил. Жените, като се изчервявали, му разказвали, че всяко семейство си има въже, но обясненията им не го задоволили. Трябвало да кажат още, че се мразят, но това вече не било вярно, защото били страдали заедно и заедно били помагали на партизанина. Следователно, без да знаят още, били станали приятелки и сестри и нямало вече причина да държат единадесет отделни въжета.

Тогава решили да купят една верига с пари, събрани от всички семейства, и да я закрепят на макарата. Така и направили. Партизанинът изтеглил първата кофа вода и било много тържествено, като откриване на паметник. Същата вечер партизанинът, напълно оздравял, заминал за планината.

Косите на великана

Някога имало четирима братя. Тримата били дребнички, но доста хитри, а четвъртият бил великан с огромна сила, но бил много по-малко хитър от другите.

Силата му била в ръцете, а умът — в косите. Неговите хитри братчета му подрязвали косите късо, за да е винаги глупак, карали го да върши цялата работа, че бил много силен, а те го надзиравали и натъпквали в джобовете си печалбата.

Той трябвало да оре нивите, той трябвало да цепи дърва, да върти колелото на мелницата, да

тегли каруцата като кон, а неговите хитри братчета седели на капрата и го подкарвали с плющене на камшик.

И докато седели на капрата, държали под око главата му й казвали:

— Колко ти отиват късите коси!

— Ах, истинската красота не в къдриците!

— Гледайте този кичур, който е провиснал: довечера трябва да го подрежем с ножиците.

И през това време си намигали, весело се побутвали с лакът, а на пазара натъпквали парите в джобовете си, отивали в кръчмата и оставяли великана да пази колата.

Давали му достатъчно да яде, за да може да работи, а да пие му поднасяли винаги когато бил жаден, но само вино от чешмата.

Един ден великанът се разболял. Неговите братчета от страх, че ще умре, докато още е способен да работи, довели най-добрите лекари на селото да го лекуват, давали му да гълта най-скъпите лекарства и му носели закуската в леглото.

Един му нагласял възглавниците, друг поправял одеялото и му говорели:

- Виждаш ли колко те обичаме? Затова не умирай, не ни натъжавай.

Толкова се тревожели за него, че забравили да наблюдават косите му. Косите имали достатъчно време да порастат, както не били расли никога, и заедно с косите се върнал и умът на пеликана. Той започнал да разсъждава, да наблюдава своите братчета, да смята колко прави две и две и четири и четири. Накрая разбрал колко са били подли, и той глупав, но нищо не казал. Почакал да му се възвърнат силите и една сутрин, докато братчетата му още спели, той станал, вързал ги като салами и ги натоварил на каруцата. Къде ни караш, скъпи братко, къде караш любимите си братчета?

- Сега ще видите. Завел ги на гарата, набутал ги във влака така, както били вързани, и на прощаване им казал само:

- Вървете си и не се показвайте вече по тия места. Достатъчно сте ме лъгали. Сега сам съм си господар.

Влакът изсвирил, колелетата се завъртели, но трите братчета кротко си останали по местата и оттогава никой не ги е виждал.

Космическа кухня

Един мой приятел космонавт е бил на планетата X 213 и ми донесе за спомен листа с менюто от един тамошен ресторант. Ще ви го препиша, както си е:

Ордьоври:

Речен чакъл със сос от тапи. Пържена попивателна хартия. Резенки от въглища.

Супи:

Рози бульон

Сухи карамфили в мастилен сос

Крачка от маси, варени

Фиде от розов мрамор с масло от чукани лампи

Топчета олово

Готвени ястия:

Бифтек от железобетон

Трифтек на скара

Съжаление на шиш

Печено от тухли със салата керемиди

До от гърдите на пуюк

Автомобилна каросерия, варена с бутала

Пържени кранове за чешми (студени и топли)

Клавиатура от пишещи машини (в стихове и проза)

Аламинути:

По желание

За да обясня последния израз, малко общ и неясен, ще прибавя, че на планетата X 213, както изглежда, всяко нещо може да се яде и да се усвои от организма, дори асфалтът на улицата. Дори и планините ли? Да, дори и те. Жителите на X 213 вече са излапали цели алпийски вериги. Някои, да кажем, е на екскурзия с велосипед: огладнява, сваля и изяжда седлото или помпата. За децата звънчетата са голямо лакомство.

Сутрешната закуска се прави така: звъни будилникът, ти се събуждаш, грабваш будилника и го изяждаш на две хапки.

Космическо пиленце

Ми това яйце от сладкарницата.

— Нищо не разбирате вие. Това яйце в действителност е космически кораб, маскиран като великденско яйце,

а аз, неговият комендант, маскиран като пиленце.

— А екипажът?

— Аз съм и екипажът. Но сега ще ме разжалват, дори може да ме направят полковник.

— Ех, полковник е повече от капитан.

— Така е при вас, защото у вас чиновналата година на Великден в дома на професор Тибола от шоколаденото яйце знаете ли какво изскочило? Изненада: космическо пиленце, подобно по всичко на земните пиленца, но с капитанска фуражка на главата и една телевизионна антена на фуражката.

Професорът, госпожа Луиза и децата казали едновременно: «О!» и после не намерили други думи.

Пиленцето се оглеждало недовошно.

— Колко сте изостанали на тази планета — забелязало то. — Тука е още Великден, а при нас на Марс Осми е вече сряда.

— Този месец ли? — попитал професор Тибола.

— Само това оставаше! Сряда идущия месец. А колкото за годините — напред сме с двадесет и пет години.

Космическото пиленце се разхождало нагоре-надолу, за да си раздвижи крачетата, и мърморело:

— Каква неприятност! Каква отвратителна неприятност.

— Какво ви тревожи? — попитала госпожа Луиза.

— Счупихте летящото яйце и сега не мога да се върна на Марс Осми.

— Но ние купихмеете са наопаки. При нас най-високият чин е на обикновен гражданин. Но да оставим това настрана. Моята мисия пропадна.

— Можем да ви кажем, че много съжаляваме, но не знаем за каква мисия става дума.

— Ах, и аз дори не зная това. Трябваше да чакам на онази витрина, докато се обади нашият таен агент.

— Интересно — казал професорът, — имате и тайни агенти на Земята. А ако отидем да разкажем това на полицията?

— Идете, идете, моля ви се, да разказвате за космическото пиленце и ще видите как всички ще ви се смеят.

— И това е право. Тогава, тъй като сме си между наши, кажете ни нещо повече за тия тайни агенти.

— Те са натоварени да разпознават земните жители, които ще долетят на Марс Осми след двадесет и пет години.

— Това е доста глупаво. Ние засега не знаем дори къде се намира Марс Осми.
— Вие забравяте, професоре, че там горе ние сме напред във времето с двадесет и пет години. Например знаем вече, че капитанът на земния звездолет, който ще стигне до Марс Осми, ще се казва Джино.
— Я! — казал най-големият син на професор Тибола. — Също като мене.
— Чисто съвпадение — отсъдило космопилението. — Ще се нарича Джино и ще бъде на тридесет и три години. Значи в този миг на Земята той е точно на осем години.
— Я гледай, гледай — казал Джино. — тъкмо моята възраст.
— Не ме прекъсвайте непрекъснато — извикал строго комендантът на космическото яйце. — Както ви обяснявах, ние трябва да намерим този Джино и другите членове на бъдещия екипаж, да ги надзираваме, без те да забележат, за да ги възпитаваме както трябва.
— Какво, какво? — рекъл професорът. — Значи ние не възпитаваме добре нашите деца?
— Не чак толкова добре. Първо, не ги привикват към мисълта, че трябва да пътуват между звездите, второ, не ги учите, че трябва да бъдат граждани на вселената, трето, не ги учите, че думата неприятел вън от Земята не съществува, четвърто...
— Извинявайте, коменданте — прекъснала го госпожа Луиза, — как се нарича по презиме този ваш Джино?
— Моля ви се, ваш, а не наш. Нарича се Тибола. Джино Тибола.
— Но това съм аз! — подскочил синът на професора. - Ура!
— Какво ура? - извикала госпожа Луиза. - Да не мислиш, че баща ти и аз ще разрешим...
Но космическото пиленце вече било кацнало на ръката на Джино.
— Ура! Мисията ми е изпълнена. След 25 години ще мога да си ида у дома!
— А яйцето? - попитала с въздишка сестричката на Джино.
— Веднага ще го изядем, разбира се.
Така и направили.

Кристалният Джакомо

Едно време в далечен град се родило прозрачно дете. През него можело да се вижда както през въздуха и водата. Било от плът и кръв, а изглеждало като от стъкло и ако паднело, не се строшавало, най-много на челото му излизала прозрачна цицина. Виждало се как бие сърцето му, виждало се как мислите му играят като шарени рибки в басейна си. Веднъж по погрешка детето казало една лъжа и веднага хората видели нещо като огнена топка зад челото му: то казало истината и огнената топка се стопила. Оттогава нататък през целия си живот то не казало нито една лъжа. Друг път един приятел му поверил тайна и веднага всички я видели като черна топка, която се въртяла в гърдите му, не му давала мира, и тайната престанала да бъде тайна. Детето пораснало, станало младеж, после мъж и всеки можел да чете мислите му и да отгатва отговорите му, когато го питали още преди да е отговорил. Той се казвал Джакомо, но хората го наричали «Кристалният Джакомо» и всички го обичали заради неговата честност и край него всички ставали по-добри. За жалост в тая страна се издигнал да управлява един жесток диктатор. Започнал период на насилия, несправедливости и нещастия за народа. Който посмеел да се възмущава, изчезвал, без да остави следа. Който се бунтувал, бил разстрелван. Бедните били преследвани, унижавани и оскърбявани по стотици начини. Хората мълчали и страдали поради страх от последствията. Но Джакомо не умее да мълчи. Дори и да не отварял уста, неговите мисли говорели вместо него: той бил прозрачен и всички четели зад челото му мисли на възмущение - Джакомо осъждал несправедливостите и насилията на тирана. После тайно хората си повтаряли

мислите на Джакомо и се обнадеждавали.

Тиранът накарал да арестуват Кристалния Джакомо и заповядал да го хвърлят в най-мрачния затвор.

Но тогава се случило нещо изключително. Стените на килията, в която Джакомо бил затворен, станали прозрачни, след тях — стените на затвора, и най-после — външните стени. Хората, които минавали край затвора, виждали Джакомо седнал на своето столче, сякаш и затворът бил от кристал, и продължавали да четат мислите му. Нощем затворът разпръсквал силна светлина и тиранът в своя дворец трябвало да спуска всички завеси, за да не я вижда, но пак не успявал да заспи. Кристалният Джакомо, макар и във вериги, бил по-силен от него, защото истината е по-силна от всяко нещо, по-светла от деня, по-страшна от ураган.

Кучешкото село

Тмало някога едно чудновато селце. Състояло се всичко на всичко от деветдесет и девет къщички. Всяка къщичка си имала градинка с ограда, зад оградата лаело куче.

Да дадем един пример. Фидо бил кучето на къщичка номер едно и ревниво пазел живеещите в нея. Той вършел работата си както трябва: усърдно лаел всеки път, когато виждал да минава някой от жителите на другите деветдесет и осем къщички — мъж, жена или дете. Същото правели и другите деветдесет и осем кучета и се скъсвали да лаят ден и нощ, защото по улиците винаги се намирал някой.

Ето друг пример. Господинът, който живеел в къщичка номер деветдесет и девет, връщайки се от работа, трябвало да мине край деветдесет и осем къщички и значи деветдесет и осем кучета му показвали зъбите си, лаели след него и му давали да разбере, че с удоволствие биха раздрали дъното на панталоните му. Същото се случвало и на жителите на другите къщички и тъй винаги имало уплашен минавач.

Представете си какво ставало, когато идвал някой другоселец. Тогава всичките деветдесет и девет кучета лаели едновременно, деветдесет и девет стопанки излизали да видят какво става, после изтичвали обратно в къщи, залоствали вратата, спускали ролетката и застанали смълчани зад прозорците, наблюдавали, докато външният човек си заминел.

От непрекъснатото слушане на кучешки лай жителите на това село малко по малко оглушали и отвикнали да разговарят помежду си. Освен това нямало кой знае какво да си казват.

И тъй като мълчали непрекъснато и се мусели, те се отучили да говорят. Накрая самите собственици на къщите започнали да лаят като кучетата си. Те може би вярвали, че говорят, но щом отворели уста, се чувало само нещо като «бау-бау», от което кожата на оная, който слушал, ставала като на гъска. И така, лаели кучетата, лаели мъжете и жените, лаели децата, докато си играели. Деветдесет и деветте къщички заприличали на деветдесет и девет кучкарника. Ама пък хубави били тия къщички, имали си чистички перденца зад стъклата и дори балконите били украсени с мушката и кактуси!

Веднъж в селото попаднал Джованино Денгуба по време на едно от своите знаменити пътешествия. Деветдесет и деветте кучета го посрещнали с концерт, от който би започнал да нервничи и воденичен камък. Джованино попитал нещо една жена и тя му отговорила с лай.

Обърнал се към някакво детенце — то му отвърнало с вой.

- Разбрах — заключил Джованино. — Това е епидемия.

Пожелал да отиде при кмета. Казал, му:

- Бих могъл да ви предложа едно сигурно лечебно средство. Първо, накарайте да съборят всички огради: цветята могат да си растат прекрасно и без решетки. Второ, пратете кучетата на лов, ще им бъде по-весело и ще станат по-възпитани. Трето, обявете хубав празник с танци и след първия валс отново ще се научите да приказвате.

Кметът отговорил:

- Бау! Бау!

- Разбрах — казал Джованино, — най-зле е болен оня, който си мисли, че е здрав. И отишъл да си гледа работата. Нощем, ако чуете да лаят много кучета в далечината, знайте, че може би това са кучета като кучета, но може и да са жителите на онова необикновено селце.

Къщи и дворци

тидох в старопиталището да видя един стар зидар. От много години не се бяхме виждали.

— Попътува ли? — попита ме той.

— Да, бях в Париж.

— Париж, а? И аз съм бил там преди много години. Строихме хубава къща точно на брега на Сена. Кой знае кой живее сега в нея. После къде беше?

— Бях в Америка.

— Америка, а? И аз съм бил там преди много години, кой знае преди колко. Бил съм в Ню Йорк, Буенос Айрес, Сан Паоло, Монтевидео, навсякъде строихме къщи и дворци и слагах знаме на покривите. В Австралия бил ли си?

— Не, още не съм бил.

— А аз съм бил. Тогава бях млад и още не зидах, носех кофата с вар и забърквах хоросан. Строяхме вила за един господин от ония места. Симпатичен господин. Спомням си, че веднъж ме попита как се готвят макарони и записваше всичко, каквото му казвах. В Берлин бил ли си?

— Не още.

— Ех, аз съм бил там, преди да се родиш. Хубави къщи строяхме, хубави и здрави къщи. Кой знае дали още са здрави. В Алжир бил ли си? А в Кайро, в Египет?

— Искам това лято да отида.

— Е, ще видиш навсякъде хубави къщи. Не ти се хваля, но моите стени винаги са били идеално прави и моите покриви не пропускат капка вода.

— Кой знае колко къщи сте построили...

— Ех, има, не казвам, че няма, има някоя и друга по света.

— А вие имате ли си къща?

— Ех, от правене на къщи за другите останах си без къща. Нали виждаш, че съм в старопиталище? Тъй върви светът.

Да, тъй върви светът, ама не е справедливо.

Лакома треска

огато момиченцето е болно, трябва и куклите му да се разболяват, за да му правят компания, дядото ги преглежда, предписва им подходящи лекарства и им прави много инжекции с една химикалка. — Това дете е болно, докторе.

— Яда видим. Е, да, струва ми се, че има тежък мърморит.

— Опасно ли е?

— Много. Дайте му да пие от този сироп от син молив и му направете масажи с книжка от анасонов бонбон.

- А това детенце, не ви ли се струва и то болнаво?
 - Много е болно, вижда се без бинокъл.
 - Какво му е?
 - Малко хрема, малко хремичка и двеста грама остър ягодит.
 - Майчице! Ще умре ли?
 - Няма опасност. Дайте му тези таблетки от глупидин, разтворени в мръсна вода, но употребете зелена чаша, защото червените чаши ще предизвикат зъбобол.
- Едно утро момиченцето се събужда здраво, докторът му казва, че може да стане, но дядото иска лично да го прегледа, докато майката приготвя дрехите.
- Я да чуем сега. . . кажи трийсет и три. . . кажи перепепе. . . опитай се да пееш. . . готово: имаш една истинска лакома треска.

Магьосникът с кометите

Веднъж един магьосник открил машина за правене на комети. Приличала малко на машина за рязане на бульон, но не била точно такава и служела за правене на комети по желание: големи или малки, с проста или с двойна опашка, с жълта или червена светлина и прочие.

Магьосникът обикалял села и градове, не изпускал панаир или пазар, представил се и на Миланския панаир, и на Конския панаир във Верона. Навсякъде показвал машината си, обяснявал колко лесно е да се работи с нея. Кометите, като излизали, били дребни, вързани за канапче, за да ги държи човек, после малко по малко, като се изкачвали, добивали желаната големина и дори и най-големите не се управлявали по-трудно от едно хвърчило. Хората се натрупвали около магьосника, както се събират винаги около продавачите, които показват как работи някоя машина на пазара: за правене на хубави макарони или за белене на картофи. Но никой никога не купил дори съвсем мъничка комета.

— Да беше балонче — разбирам — казвала една добра жена. — Но ако на моето момченце купя комета, кой знае какви пакости ще направи.

А магьосникът казал:

— По-смело, по-смело! Децата ви ще отидат на звездите, привиквайте ги от малки.

— Не, не, благодаря. На звездите ще отиде някой друг, сигурно не моят син.

— Комети! Комети! Кой иска комети?

Но никой не ги искал.

Бедният магьосник, който си спестявал закуски и обеда, защото не успявал да спечели пукната лира,, бил станал само кожа и кости. Една вечер, когато бил гладен повече от обикновено, превърнал своята машина за правене на комети в буца тосканско сирене и си я излапал.

Маймуни на път

Един ден маймуните в зоологическата градина решили да направят пътешествие с учебна цел. Вървели, вървели, спрели и една от тях попитала:

— Какво се вижда?

— Клетката на лъва, басейна на тюлените и къщата на жирафа.

— Колко е голям светът, колко е поучително да се пътува.

Отново тръгнали на път и спрели чак по обяд.

— Какво се вижда сега?

— Къщата на жирафа, басейна на тюлените и клетката на лъва.

— Колко е чуден светът, колко е поучително да се пътува.

Тръгнали отново на път и спрели чак по залез.

— Какво има за гледане?

— Клетката на лъва, къщата на жирафа и басейна на тюлените.

— Колко е досаден светът: все едни и същи неща се виждат. Не е нужно да се пътува.

Разбира се, че така не е нужно — пътували, пътували, но не били излезли от клетката и само обикаляли в кръг като конете на някоя въртележка.

Мишокът, който яде котки

Един стар библиотечен мишок отишъл да навести братовчедите си, които живеели на тавана и слабо познавали снета.

— Не познавате света — казал той на своите срамежливи роднини — и по всяка вероятност не знаете дори да четете.

— Ех, ти си учен — въздишали те.

— Например яли ли сте някога котка?

— Ех, ти знаеш толкова работи. При нас котките ядат мишките.

— Защото сте невежи. Аз съм изял няколко и уверявам ви, не казаха и «ай!».

— Какъв вкус имаха?

— На хартия и мастило, според мене. Но това нищо не е. Яли ли сте някога куче?

— Ах, никога!

— Аз изядох едно тъкмо вчера. Вълча порода. Какви зъби имаше... Да... остави се да го изям съвсем спокойно и дори не каза «ай!».

— И какъв вкус имаше?

— На хартия, на хартия. А носорог яли ли сте?

— Ех, ти знаеш толкова работи. Ние никога не сме виждали носорог. На какво прилича: на сирене или на кашкавал?

— Прилича на носорог, разбира се. А яли ли сте слон, монах, принцеса, коледно дърво?

Тъкмо в тоя миг котката, която слушала разговора иззад един сандък, се хвърлила със заплашително мяукане. Била истинска котка от плът и кръв, с мустаци и нокти. Мишлетата избягали в дупката, останал само мишокът от библиотеката, който от изненада застинал като закован на крачката си, сякаш бил паметник. Котаракът го сграбчил и започнал да си играе с него.

— Ти ли си мишокът, който яде котки?

— Аз, ваше превъзходителство... Трябва да разберете, че... Като седя винаги сред книгите...

— Разбирам, разбирам. Ядеш ги нарисувани. Напечатани в книгите.

— Да, понякога, но само с учебна цел.

— Сигурно. И аз почитам литературата. Но не ти ли се струва, че би трябвало да се поучиш малко и от действителността? Тогава би узнал, че не всички котки са направени от хартия и не всички носорози се оставят да бъдат изгризани от мишките.

За щастие на бедния пленник котаракът се отвлякъл за миг, защото видял един паяк да лази по пода. Библиотечният мишок на два скока се върнал между своите книги, а котаракът трябвало да се задоволи да изяде паяка.

Младият рак

Един млад рак си помислил: «Защо всички от моя род вървят заднишком? Искам да се науча да крача напред като жабите и да ми падне опашката, ако не успея.»

Започнал тайно да се упражнява между камъните на родния поток. Първите дни това начинание му струвало големи усилия. Непрекъснато се блъскал, охлузвал бронята си и сам си настъпвал някое краче. Но малко по малко нещата потръгнали, защото има ли желание — човек може всичко да научи.

Когато вече бил напълно сигурен в себе си, той се представил на близките си. Казал им: — Гледайте сега.

И устремно закричал напред.

— Сине мой — избухнала в плач майка му, — да не ти хлопа някоя дъска? Опомни се, крачи, както баща ти и майка ти са те учили, ходи като своите братчета, които толкова те обичат. Неговите братя обаче само се кискали.

Баща му го погледал, погледал строго, па отсякъл:

— Достатъчно. Ако искаш да останеш при нас, върви като другите раци. Ако искаш да постъпваш на своя глава — потокът е голям: тръгвай и не се връщай.

Храброто раче обичало близките си, но твърде много си вярвало, че е на прав път, за да се двоуми: прегърнало майка си, простило се с баща си и своите братя и тръгнало по света.

Минаването му изненадало няколко жаби. Старите клюкарки се били събрали да си побъбрят около едно лилиево листо.

— Светът е тръгнал назад — казала една жаба. Погледнете този рак и кажете — права ли съм?

— Няма вече благопристойност казала друга жаба.

— Уви, уви — завайкала се трета. Но рачето продължило право напред, сега е време да го кажем — по своя път. Ето че чуло да го вика един стар рак с тъжно изражение, застанал край голям камък.

— Добър ден — поздравил младият рак. Старият го съзерцавал продължително, после казал:

— Какво си въобразяваш, че правиш? И аз, като бях млад, вярвах, че мога да науча раците да вървят напред. И ето какво спечелих: живея съвсем сам и хората предпочитат да си отрежат езика, вместо да ми продумат. Послушай ме, докато още не е късно: примири се и прави, каквото Привит другите. Един ден ще ми благодариш за съвета. Младият рак не знаел какво да отговори и си замълчал. Но си рекъл: «Аз имам право».

И като се сбогувал учтиво със стареца, продължил смело пътя си.

Далече ли ще отиде? Ще оправи ли всички криви неща на тоя свят? Ние не знаем това, защото той още крачи, смел и решителен както в първия ден. Можем само да му пожелаем от все сърце:

— На добър път!

Много въпроси

Много малко някога едно детенце, което задавало много въпроси и това, разбира се, не е нещо лошо, то дори е нещо хубаво. Но да се отговаря на въпросите на това детенце било трудно.

Например то питало:

— Защо чекмеджетата имат маси?

Хората го гледали и понякога отговаряли:

— Чекмеджетата служат, за да се поставят вътре прибори.

— Зная за какво служат чекмеджетата, но не зная защо чекмеджетата имат маси.

Хората поклащали глави и отминавали. Веднаж детенцето попитало:

— Защо опашките имат риби?

Друг път задало въпроса:

— Защо мустаците имат котки?

Хората поклащали глава и отивали да си гледат работата.

Детенцето растяло и не преставало да задава въпроси. Станало мъж, но и той ходел нагоре-надолу да пита това и онова. Тъй като никой не му отговарял, той се оттеглил в къщичка на върха на една планина и през цялото време измислял въпроси, които си записвал в тетрадка, после размишлявал, за да намери отговори, но не ги намирал.

Записвал си например:

«Защо сянката има бор?»

«Защо облаците не пишат писма?»

«Защо пощенските марки не пият бира?»

От писане на много въпроси го заболявала глава, но той не обръщал внимание. Пораснала му и брада, но той не си я отрязал. Дори си задал въпроса:

"Защо брадата има лице?"

Изобщо бил голям феномен. Когато умрял, един учен се заел да го изследва и открил, че този същия човек като малък бил свикнал да си обува чорапите наопаки и не бил успял нито веднаж да си ги сложи както трябва и така не успял да се научи да задава правилно въпросите. На много хора се случва същото.

Невидимият Тонино

Веднъж едно момче на име Тонино отишло на училище, без да си е научило урока, и много се тревожело, че учителят можел да го вдигне.

«Ах — мислел си Тонино, — ако можех да стана невидим...»

Учителят направил проверка и когато стигнал до името Тонино, момчето отговорило «тук!», но никой не го чул и телят казал:

— Жалко че Тонино не е дошъл днес, тъкмо смятах да го изпитам. Ако е болен, да се надяваме, че не е нещо опасно.

Така Тонино разбрал, че е станал невидим, както бил си пожелал. От радост подскочил от чина и паднал в кошчето за боклук. Станал и започнал да се разхожда насам-натам из класа, дърпал косите на тоя или на оня, обръщал мастилниците. Пораждали се шумни безкрайни кавги. Учениците се обвинявали един друг за тия закачки и не подозирали, че всичко е по вина на невидимия Тонино.

Когато се уморил да си играе по този начин, Тонино излязъл от класа и се качил на един тролейбус, разбира се, без да си плати билета, защото кондукторът не можел да го види. Намерил свободно място и се настанил. На следващата спирка се качила една госпожа с пазарска чанта и понечила да седне на седалката, която в нейните очи била свободна. А всъщност седнала на коленете на Тонино, който почувствувал, че се задушава. Госпожата извикала:

— Що за капан е това! Не може и да се сяда вече!

Гледайте, оставям торбата, а тя виси във въздуха!

Торбата всъщност била поставена на коленете на Тонино. Станала голяма разправия и почти всички пътници произнесли огнени слова срещу управата на тролейбусите.

Тонино слязъл в центъра на града, вмъкнал се в една сладкарница и започнал да лапа спокойно, като грабел с две ръце маршали, шоколадени сладки и всякакви пасти.

Продавачката, която видяла да изчезнат пасти от тезгяха, обвинила един почтен господин, който купувал надупчени бонбони за една своя стара леля. Господинът се възмутил:

— Аз крадец? Не знаете с кого говорите! Не знаете кой е баща ми. Не знаете кой е дядо ми.

— Не желая да узная — отвърнала продавачката.

— Как, позволявате си да обиждате дядо ми!

Станала страхотна разправия. Притичали полицаи.

Тонино невидимият се промъкнал между краката на полицейския поручик и се отправил към училището, за да види как ще излязат съучениците му. И наистина видял ги да излизат, дори да се изсипват като лавина надолу по стълбите на училището, но те изобщо не го видели.

Тонино напразно се изморявал, като се мъчел да настигне той или оня, като дърпал косите на своя приятел Роберто, като предлагал да си близне захарче на клечка на приятеля си Гискардо. Не го виждали, не му обръщали внимание, погледите им минавали през него, сякаш бил от стъкло.

Уморен и малко обезкуражен, Тонино тръгнал към къщи. Майка му го чакала на балкона.

— Ето ме, мамо! — извикал Тонино.

Но тя не го видяла и не го чула. Продължавала да наблюдава тревожно улицата зад гърба му.

— Тук съм, татко — извикал Тонино, като влязъл в къщата и седнал на мястото си на масата.

Но баща му, обезпокоен, мърморел:

— Чудно защо Тонино се бави толкова. Дали не се е случило някое нещастие?

— Ама аз съм тука, тука съм! Мамо, татко! — викал Тонино. Но те не чували гласа му.

Тонино вече плачел, но за какво служат сълзите, ако никой не може да ги види?

— Не искам вече да бъда невидим — плачел Тонино с разбито сърце. — Искам татко да ме вижда, искам мама да ми се кара, искам учителят да ме изпитва! Искам да играя с моите другарчета! Лошо е да е невидим човек, лошо е да е сам.

Слязъл бавно по стълбите на двора.

— Защо плачеш? — го попитало едно старче, седнало да се попече на слънце на една пейка.

Ама вие виждате ли ме? попитал Тонино, изпълнен с надежда.

Разбира се, че те виждам. Виждам те всеки ден, като отиваш и се връщаш от училище.

— Но аз вас никога не съм ви виждал.

— Ех, зная, зная. Мене никой не ме забелязва. Един стар пенсионер, съвсем самичък, защо изобщо момченцата трябва да поглеждат към мене? Аз за вас съм все едно невидимият човек.

— Тонино! — извикала в тоя миг майка му от балкона.

— Мамо, виждаш ли ме?

— Виждам те и още как! Ела да видиш как ще се разправия с тебе баща ти.

— Веднага ида, мамо — извикал Тонино радостно.

— Не те ли е страх от плесниците? — засмяло се старчето.

Тонино се хвърлил на врата му и го целунал.

— Вие ме спасихте — казал той.

— Е, не преувеличавай — казало старчето.

Неделя сутрин

Сосподин Цезар бил човек с навици. Всяка неделна утрин ставал късно, въртял се из къщи по пижама и към единадесет се бръснел, като оставял отворена вратата на банята.

Това бил мигът, който Франческо очаквал. Той бил само на шест години, но показвал вече наклонност към медицината и хирургията. Франческо вземал пакетчето с хидрофилен памук, шишенцето с денатуриран спирт, пликчето с лепенки, влизал в банята и сядал на едно столче да чака.

— Какво има? — питал господин Цезар, като си сапунисвал лицето. Другите дни през седмицата се бръснел с електрическа самобръсначка, но в неделя още употребявал както

някога сапун и ножчета.

— Какво има?

Франческо се въртял на столчето съвсем сериозен, без да отговаря.

— Е?

— Е — казал Франческо, — може да се порежеш. Аз ще те лекувам тогава.

— А, вярно — казал господин Цезар.

— Но да не се порежеш нарочно както миналата неделя — казал строго Франческо, — иначе не играя.

— Разбира се — казал господин Цезар.

Но не успявал да се пореже, без да е нарочно. Мъчел се да се пореже, без да иска, но то е трудно, почти невъзможно. Правел всичко възможно, за да бъде невнимателен, но не можел.

Най-после тук или там се появявала драскотина и Франческо можел да влезе в действие.

Подсушавал капката кръв, дезинфекцирал, залепвал лепенка.

Така всяка неделя господин Цезар подарявал капка кръв на сина си и Франческо все повече се убеждавал, че има разсеян баща.

Носът на краля

Веднъж Джованино Денгуба решил да отиде в Рим и да пипне носа на краля. Приятелите му искали да го разубедят и казвали:

— Внимавай, това е опасна работа. Ако кралят се разсърди, ще загубиш собствения си нос заедно с главата.

Но Джованино бил упорит. Още докато готвел куфара си, отишъл, за да се поупражни, при свещеника, кмета и фелдфебела на карабинерите. Пипнал носовете на тримата толкова внимателно и ловко, че те и не забелязали.

«Ето че не е трудно» — помислил си Джованино.

Като стигнал до близкия град, поискал да му покажат къщата на губернатора, на председателя и на съдията и отишъл да посети тия знатни хора. Пипнал и техните носове с един пръст или с два. Тия знатни хора малко се обидили, защото Джованино изглеждал възпитан и знаел да говори по почти всички въпроси. Председателят се поядосал и извикал:

— Какво, искаш да ме хванеш, за носа ли?

— Моля ви се, нищо подобно — казал Джованино, — имаше една муха.

Председателят се огледал, не видял ни мухи, ни комари, но междувремето Джованино се поклонил набързо и си отишъл, без да забрави да затвори вратата.

Джованино имал един бележник, в който държал сметка за носовете, които успял да докосне. Все важни носове.

В Рим обаче сметката на носовете тъй бързо пораснала, че Джованино трябвало да си купи голяма тетрадка. Достатъчно било да се разхожда по улицата и бил сигурен, че ще срещне чифт превъзходителства, някой заместник-министър и десетина главни секретари. Да не говорим за председателите: имало повече председатели, отколкото просяци, всички тези луксозни носове били съвсем под ръка. Техните собственици всъщност вземали докосването на Джованино Денгуба за оказване на почит към техния авторитет и някои дори стигнали дотам, че наредили на своите подчинени да правят същото, като кимали:

— Отсега нататък, вместо да ми се покланяте, ще ме пипате по носа. Това е по-модерен и по-рафиниран обичай.

Подчинените отначало не смеели да протягат ръка към носовете на своите началници. Но началниците ги окуражавали с такива широки усмивки, че всички взели да докосват, пипат, иощипват високопоставените носове: те ставали лъскави и червени от задоволство.

Джованино не бил забравил главната си цел, която била да пипне носа на краля, и само чакал сгоден случай. Това станало по време на една процесия. Джованино забелязал, че от време на

време някой от присъстващите излизал от Тълпата, скачал на стъпалото на кралската каляска и пре-давал на краля плик, навярно молба, която кралят усмих-нат подавал на своя пръв министър.

Когато каляската приближила, Джованино скочил на стъпалото и докато кралят му отправял предразполагаща усмивка, му казал:

— С разрешение — протегнал ръка и с края на пръста си докоснал върха на носа на негово величество.

Кралят удивен си хванал носа, отворил уста да каже нещо, но Джованино с един заден скок се намерил на сигурно място сред тълпата. Избухнали силни ръкопляскания. И веднага други граждани побързали с въодушевление да последват примера на Джованино: скачали върху каляската, улавяли краля за носа и го разклащали.

— Нов начин за изразяване на почит, ваше величество — мърморел усмихнат първият министър в ухото на краля.

По на краля не му било чак толкова до усмивки: носът го заболял и започнал да капе, той нямал достатъчно време дори да го обърше, защото верните му поданици не му давали да си отдъхне и весело продължавали да го хващат за носа.

Джованино се върнал на село доволен.

Носът, който бяга

Синьор Гогол е разказал историята на един нос от Ленинград, които се разкарвал в каляска и правел всякакви лудории.

Подобна история се е случила в Лавено, на езерото Маджоре.

— Една сутрин господинът, дето живеел тъкмо срещу кея от които се вземат моторниците, станал, отишъл в банята да се обърсне и като се видял в огледалото извикал:

— Помощ! Носа ми!

Насред лицето му носа му го нямало, мястото било гладко. Господинът, както бил по нощница изтичал на балкона тъкмо навреме, за да види носа си. Той излизал на площада и се отправял с бодра стъпка към кея, като се промъквал между автомобилите, които се качвали на кораба за Вербаниа.

— Стой! Стой! - извикал господина - Носа ми! Крадец!

Хората поглеждали нагоре и се смеели:

— Откраднали са ви носа и са ви оставили тиквата? Лоша работа.

На господина не оставало друго, освен да слезе на улицата и да преследва беглеца, като междуременно държал кърпичка пред лицето си, като че бил хремав. За съжаление пристигнал тъкмо когато фериботът се откъсвал от кея. Господинът храбро се хвърлил във водата, за да го настигне, докато пасажерите и туристите викали:

— Давай! Давай!

Но фериботът вече набрал скорост и капитанът нямал никакво намерение да се връща, за да качва закъснели пътници

— Чакайте следващия кораб — извикал един моряк на господина, — има на всеки половин час!

Господинът, обезсърчен се прибирал към брега, когато видял своя нос, който бил проснал над водата едно палто, като свети Юлий в легендата, и плавал с малка скорост.

— Значи не си взел кораба? Значи тона е било номер, а? — извикал господинът.

Носът гледал втренчено пред себе си като стар езерен вълк и дори не благоволил да се обърне. Палтото се вълнувало леко като медуза.

- Ама къде отиваш? — извикал господинът.

Носът не отговорил, а неговият нещастен собственик се примирил, стигнал до пристанището

на Лавено и трябвало да мине сред тъпна любопитни, за да се върне в къщи, където се заключил, като дал нареждане на прислужницата да не пуска никого при него. Той почнал да прекарва времето си, като гледал в огледалото лицето си без нос.

Няколко дни по-късно един рибар от Ранко, като измъквал мрежата, намерил носа беглец, който бил претърпял корабокрушение сред езерото, защото палтото било цялото на дупки. Рибарят решил да отнесе носа на пазара в Лавено. Прислужницата на господина, която била отишла на пазара, за да купува риба, видяла веднага носа, изложен на показ между калениците и щуките.

— Но това е носът на моя господар! — извикала тя ужасена. — Дайте ми го веднага да му го занеса.

— Не ме интересува чий е. Уловил съм го и го продавам.

— За колко?

— Колкото тежи — толкова злато искам. Това е нос, да не е костур!

Прислужницата изтичала да уведоми господаря си.

— Дай му, каквото пожелае! Искам си носа! Прислужницата направила сметка, че ще трябва сума пари, защото носът бил доста дебел: трябвало да се заплатят ужаснохияди тринадесет тринадесетилиона и половина, за да събере тази сума, прислужницата трябвало да продаде и обиците си, но тъй като била много привързана към господаря си, ги пожертвувала с въздишка.

Купила носа, завила го в кърпичка и го занесла вкъщи. Носът се оставил кротко да бъде отведен, не се бунтувал дори когато неговият собственик го приел с треперещи ръце.

— Но защо избяга? Какво съм ти направил?

Носът го погледнал накриво, набръчкал се от неудоволствие и казал:

— Слушай, не си пъхай вече пръстите в носа. Или поне си режи ноктите.

Одеалото на войника

Като свършили всички войни, войникът Винченцо Ди Джакомо се върнал в къщи с парцалива униформа, силна кашлица и военно одеяло.

Кашлицата и одеялото били всичко, което спечелил за дългите години война.

— Сега ще си почина — казал той на домашните си. Но кашлицата не му позволявала да си почива и скоро го замъкнала в гроба. На жена му и на синовете останало само одеялото за спомен. Синовете му били трима и най-малкият, роден между две войни, бил на пет години. Одеялото на войника се паднало на него. Когато той се завивал с него, за да спи, майка му разказвала една дълга приказка. В приказката имало фея — тя плетяла една толкова голяма завивка, че можела да завие всички деца на света, които студували. Но винаги оставало навън някое детенце, което плачело и напразно се молело за едно крайче от завивката, за да се стопли. Тогава феята трябвало да разплете цялата завивка и да започне отново да плете, за да я направи малко по-голяма, защото завивката трябвало да бъде от едно парче цялата и по нея не можели да се добавят внадки. Добрата фея работела ден и нощ, плела и разплитала, никога не се уморявала и малкият заспивал винаги, преди да свърши приказката, така и не узнавал края.

Малкият се казвал Дженаро, а семейството живеело около Касино. Зимата била много сурова, нямало нищо за ядене, майката на Дженаро се разболяла. Дженаро бил поверен на едни близки, които били скитници, имали фургон и пътували по селата да просят, да свирят на хармоника и плетели кошници от върбови клонки, когато спирали за по-дълго някъде. На Дженаро дали клетка с папагал, който с човката си измъквал от едно сандъче листче цифри за игра на Лото*. Дженаро трябвало да показва папагала на хората и, ако му дадели някоя

монети, карал папагала да измъкне билетче. Дните били дълги и скучни, често пребивавали в села, където хората били бедни и нямали какво да им дадат за милостиня. Тогава па Дженаро се падал по-тъничък резен хляб и по-празна паница чорба. Но когато нощта наставала, Дженаро се завивал в одеялото на татко си, войника - то било цялото му богатство и в неговата топлина сънувал папагал, който му разказвал приказка...

Един от скитниците бил служил войник заедно с бащата на Дженаро. Привързал се към детето и започнал да му обяснява стотиците неща, с които се сблъскали по пътя. За развлечение го учел да чете надписите на селата и градовете.

— Виждаш ли? Това е А. Онова геврече е О. Този бастун с гърбица е Р.

Дженаро бързо се учел. Скитникът му купил тетрадка и молив и го учел да преписва пътните надписи. Дженаро пълнел цели страници с името на Анкона или Пезаро и един ден успял сам да напише собственото си име, буква по буква, без грешка. Какви хубави сънища сънува тази нощ в одеялото на татко си войника.

И каква хубава история е тази, макар и да не свършва и увисва наред път като питанка без отговор.

Планетата на Истината

Страницата, която следва, е преписана от един учебник по история за училищата на планетата Мун и разказва за големия учен на име Брун (забележете, че там всички думи завършват на «ун»: например не се казва «луна», а «лун», не — "качамак", а «качамун» и т. н.). Ето тази страница: «Изобразителят Брун живял две хиляди години, сега е консервиран в един хладилник, от който ще бъде размразен след 49 000 века и отново ще заживее. Още бил пеленаче, когато открил машина за правене на дъга, която работела с вода и сапун, само че вместо обикновени сапунени мехури излизали дъги — всякакъв размер, които можели да се опват от единия до другия край на небето и служели за разни неща, например за сушене на пране. В забавачницата, като играел с две пръчици, той открил бургия за правене на дупки във водата. Това откритие било високо оценено от рибарите, които го използвали, за да убиват времето, когато рибата не кълвяла. В първо отделение изобретил: машина за гъделичкане на крушите, тиган за пържене на лед, везни за теглене на облаците, телефон за разговаряне с камъните, музикален чук, който свирел прекрасни симфонии, докато забивали пирони с него, и направил още много други открития.

Твърде дълго ще е да изреждаме всичките му изобретения. Ще споменем само най-прочутото — машината за казване на лъжи, която работела с жетони. За всеки жетон можело да се чуят четиринадесет хиляди лъжи. Машината била заредена с всички лъжи на света; тези, които вече са казани, ония, които хората измислят сега, и всички други, които биха могли да бъдат намислени по-нататък. След като машината издекламирала всички възможни лъжи, хората били принудени да казват винаги истината. Затова нашата планета Мун наричат още „Планета на истината”.

Плашило за врабчета

Гонарио бил най-малкият от седмина братя. Родителите нямали пари да го пратят на училище, затова го изпроводили да работи в един голям чифлик. Гонарио трябвало да работи като плашило за врабчета, да пъди птичките далече от нивите. Всяка сутрин му давали торбичка барут и Гонарио цял ден трябвало да обикаля нивите и от време на време да гърми с малко барут. Гърмежите плашели птичките и те бягали, като се страхували от ловци. Веднъж барутът подпалил палтото на Гонарио и ако то не се било хвърлило веднага в едно блато, сигурно щяло да умре сред пламъците. Гонарио цамбурнал във водата и уплашил жабите. Те се разквакали и избягали, шумът, който те вдигнали, уплашил щурците и скакалците, които за малко престанали да пеят.

Но най-уплашен от всички бил Гонарио, той плачел сам на брега на блатото, мокър като грозно пате, дребен, дрипав и гладен. Плачел така отчаяно, че врабчетата се накачулили на близкото дърво да го гледат и записукали състрадателно, за да го утешат. Но врабчетата не могат да утешат едно плашило за врабчета. Това не е приказка, а истинска случка, станала в Сардиния.

Подвижният тротоар

На планетата Ех са открили подвижен тротоар, който обикаля целия град. Също като ескалатор, само че не е стълба, а тротоар и се движи бавно, за да могат хората да погледнат витрините и за да не губят равновесие, като слизат и се качват. На тротоара има и пейки за ония, които искат да пътуват седнали, особено за старци и госпожи с пазарски торби. Старците, които са се уморили да седят в градските градини и да гледат все едно и също дърво, отиват да направят една разходка с тротоара. Седят си удобно и сияят. Един чете вестник, друг пуши пура.

Благодарение на изобретяването на този тротоар са били премахнати трамваите, тролеите и автомобилите. Все още има улици, но те са празни и служат на децата да играят на топка, и ако някой общински пазач се опита да им я отнеме, глобяват го.

Поучителни бонбони

На планетата Бу няма книги. Науката се продава и се консумира в бутилки. Историята е една червена течност, която прилича на сок от нар. Географията — течност, зелена като мента, граматиката е безцветна и има вкус на минерална вода. Няма училища, учи се в къщи. Всяка сутрин децата, според възрастта, трябва да гаврътнат чаша история, няколко лъжици аритметика и т.н.

Но ще повярвате ли? Пак се глежат.

— Хайде — бъди послушен — казва майката, — не знаеш колко е вкусна зоологията. Сладка е, много е сладка.

Питай Каролина (това е електронният робот, който помага в къщната работа).

Каролина великодушно предлага да опита първа съдържанието на бутилката. Налива си един пръст в чашата, изпива го, цъква с език:

— Ух, че е хубаво! — и веднага започва да декламира зоологията. «Кравата е преживящо

четиринога, храни се с трева и дава мляко с шоколад.»

— Видя ли? — пита ликуващата майка.

Ученичето се колебае. Подозира все още, че не се касае за зоология, а за рибено масло. После се примирява, затваря очи и нагълтва целия урок наведнъж. Ръкопляскане.

Има, разбира се, старателни и ученлюбиви ученици, дори лакоми. Стават нощем, открадват си история — сок от нарове, и я изблизват до последната капка от чашата. Стават много учени.

За децата от яслите има поучителни бонбончета: имат вкус на ягода, на ананас, на карамел и съдържат лесни стихчета, имената на дните на седмицата, числата от едно до десет. Един приятел космонавт ми донесе за спомен едно от тези бонбончета. Дадох го на моето момиченце и то започна веднага да декламира едно смешно стихотворение на езика на планетата Бу, което гласеше горе долу така:

Анта анта перо перо

Пента пинта пим перо

И аз нищо не разбрах.

Пътят, който не водел никъде

 т края на селото почвали три пътя: единият водел към морето, другият — към града, а третият не водел никъде.

Всички, които Мартино запитвал, казвали все това. Отговорът бил един и същ:

— А, оня път ли? Никъде не води. Няма смисъл да се тръгва по него.

— Ама докъде стига?

— Доникъде не стига.

— Но тогава защо са го правили?

— Никой не го е правил — винаги си е бил там.

— Ама никой ли не е ходил да погледне накъде се отива по него?

— Ей че си твърдоглав! Казва ти се — няма нищо за гледане...

— Да, ама щом никога не сте били, откъде знаете това?

Бил тъй настойчив, че започнали да го наричат Мартино Твърдоглавия, но той не се обиждал и продължавал да се интересува от пътя, който не водел никъде.

Когато пораснал достатъчно, та почнал да пресича улицата, без да подава ръка на дядо си, една сутрин станал рано, излязъл от селото и без да се колебае, поел по тайнствения път.

Платното било осеяно с дупки и бурени, но за щастие отдавна не било валяло, та нямало локви. Отляво и отдясно се ширели пространства с храсталаци, но скоро започнали горите. Клоните на дърветата се сплитали над пътя и образували тъмен и прохладен тунел, в който само тук-там прониквал слънчев лъч, за да свети вместо фенер.

Мартино вървял, вървял, тунелът бил безкраен, пътят нямал свършване. Заболели го краката и вече започвал да си мисли, че ще е добре да се върне и ето, че видял куче.

«Където има куче, има къща или поне човек» — помислил си Мартино.

Кучето изтичало срещу него, замахало опашка и му близнало ръцете. После тръгнало по пътя и на всяка крачка се обръщало да види дали Мартино го следва.

— Ида, ида! — обаждал се Мартино, обзет от любопитство.

Най-после гората се разредила, показало се небето и пътят свършил пред прага на голяма железна порта.

През решетките Мартино видял замък; вратите и прозорците били отворени, пушек излизал от всички комини, а от един балкон прекрасната стопанка махала с ръка и весело се

провикнала:

— Заповядай, заповядай, Мартино Твърдоглави!

— Я гледай! — зарадвал се Мартино. — Аз не знаех, че пристигам, а тя знае.

Блъснал вратата, прекосил парка и влязъл в салона на замъка тъкмо навреме, за да се поклони на хубавата стопанка, която точно тогава слизала по стълбището. Тя била хубавица, облечена по-гиздаво и от феите и от принцесите, освен това била много весела и все се смеела.

— Значи ти не повярва.

— На какво?

— На приказките, че пътят никъде не води.

— Глупави приказки. Според мене, на тоя свят има повече места, отколкото пътища.

— Разбира се, стига да имаш желание да тръгнеш. Сега ела да ти покажа замъка.

Имало повече от сто зали, пълни със съкровища от всякакъв вид, също както в замъците от приказките, където спят принцеси или великани пазят своите богатства. Имало диаманти, разни скъпоценни камъни, злато, сребро и хубавата стопанка постоянно повтаряла:

— Вземи, вземи, каквото искаш. Ще ти заема кола, за да откараш товара.

Сами решете дали Мартино чакал да го молят много-много. Количката била добре натоварена, когато си тръгнал обратно. На капрата седяло кучето, което било дресирано куче, знаело да държи юздите и да лае по конете, когато задрямвали или излизали от пътя.

В селото — там вече били оплакали момчето — пристигането на Мартино Твърдоглавия предизвикало голяма изненада. Кучето стоварило на площада всичките му богатства, махнало два пъти с опашка за сбогом, качило се на капрата и — дий! — изчезнало сред облак прах.

Мартино направил големи подаръци на всички приятели и неприятели и трябвало да разкаже сто пъти своето приключение. Всеки път, когато историята свършвала, някой изтичвал в къщи, за да вземе каруцата си, и препусвал надолу по пътя който не водел никъде.

Но още същата вечер всички един след друг се върнали с увиснал нос от срам: пътят за тях свършвал наред гората, пред стена от дървета или сред море от хрусталаци. Нямащо вече нито железна порта, нито замък, нито хубава стопанка. Защото някои съкровища съществуват само за оня, който пръв тръгне по нов път, а тогава първият бил Мартино Твърдоглавия.

Разходката на един разсеян

Мамо, отивам да се разходя.

— Добре, Джовани, но внимавай, като пресичаш улицата.

— Добре, мамо. Довиждане, мамо.

— Винаги си разсеян.

— Да, мамо. Довиждане, мамо.

Джованино весело излиза и в началото много внимава. От време на време спира и се пипа.

— Цял ли съм? Да — и сам се смее.

Тъй е доволен, загдето внимава, че заподскачва като врабче, но после се заплесва по витрините, колите, облаците и, разбира се, почват неприятностите.

Един господин много учтиво го порицава:

— Колко си разсеян. Виждаш ли? Вече си загубил едната си китка.

— У, вярно. Колко съм разсеян.

Почва да търси китката си, но намира вместо нея една консервена кутия. Дали наистина е празна? Я да видим. А какво ли е имало вътре, преди да стане празна? Навярно не е била празна още от началото...

Джовани забравя, че търси китката си, после забравя и кутията, защото вижда куцо куче и ето, за да настигне куцото куче, преди то да завие зад ъгъла, изгубва цялата си ръка. Но дори и не забелязва, а продължава да тича.

Една добра жена го вика:

— Джовани, Джовани! Ръката ти!

Къде ти, той изобщо не чува.

— Ех, нищо — казва добрата жена, — ще я занеса на майка ти.

Отива в къщата на Джовани.

— Госпожо, ето ръката на синчето ви.

— Ах, този разсеян син. Не зная вече какво да правя и какво да казвам.

— Е, да, всички деца са такива.

След време пристига друга добра жена.

— Госпожо, намерих това стъпало, дали не е на Джовани?

— Да, разбира се, че е негово, познавам го по пробитата обувка. Ах, какъв разсеян син ми се падна. Не зная вече какво да правя и какво да казвам.

— Е, да, всички деца са такива.

След малко пристига една старица, после чиракът на чрурадгията, после един трамвайджия, дори една пенсионерка учителка и всички те носят по някое парченце от Джовани: крак, ухо, нос.

— Ама може ли да има по-разсеяно момче от моето?

— Е, госпожо, всички деца са такива.

Най-после пристига Джовани, подскачайки на един крак, без уши, без ръце, но весел както винаги, весел като врабче, и майка му клати глава, стъкмява го и го целува.

— Нищо ли не липсва, мамо? Послушен ли бях, мамо?

— Да, Джовани, наистина беше много послушен.

Рибарят от Чефалу

Веднаж един рибар от Чефалу, като изтеглял мрежата в лодката, почувствувал голяма тежест и повяръвал, че е уловил кой знае какъв рядък лов. Но в мрежата намерил! Само една рибка, дълга колкото кутре, хванал я за опашката и се готвел ядосано да я хвърли обратно в морето, когато чул тънко гласче:

— Ай, не ме стискай така силно!

Рибарят се огледал и не видял никого, нито близко, нито далече. Замахнал, за да хвърли рибката, но гласчето пак се обадило:

— Не ме хвърляй, не ме хвърляй!

Тогава разбрал, че гласчето идва от рибката, разрязал я и видял в нея едно съвсем мъничко детенце, но добре оформено, с краченца, ръчички, личице, всичко както трябва, само дето на гърба си имало две перки, като рибите.

— Какво си ти?

— Аз съм морското детенце.

— Какво искаш от мене?

— Ако ме вземеш със себе си, ще ти донеса щастие. Рибарят въздъхнал:

— Вече имам толкова деца, които трябва да храня, тъкмо на мене ли се падна още едно гърло!

— Вземи ме и ще видиш — казало морското детенце.

Рибарят го отнесъл в къщи, накарал да му направят ризка, за да си крие перките, и го сложил да спи в люлката на детето, което последно му се било родило. Морското детенце не заело и половин възглавница.

Но колкото за яденето: ужасна работа! Морското детенце ядяло повече от всички останали

деца на рибаря, които били седем и кое от друго по-гладни.

— Хубав късмет имам — въздишал рибарят.

— Ще ходим ли за риба? — попитало на следната утрин морското детенце с тънкото си гласче.

Отишли за риба и морското детенце казало:

— Гребни направо, докато ти кажа да спреш. Ето пристигнахме. Сега хвърли тук мрежата. Рибарят послушал и когато измъкнал мрежата, видял, че е пълна като никога: само риба първо качество.

Морското детенце плеснало с ръчички:

— Нали ти казах! Аз зная къде са рибите.

За кратко време рибарят забогатял, купил си втора лодка, после трета, после много други и всички те излизали да хвърлят мрежи за него. Мрежите се пълнели с хубава риба, рибарят печелел толкова много пари, че трябвало да изучи за счетоводител един от синовете си, за да му ги брои.

Но като станал богат, рибарят забравил колко бил страдал като бедняк. Отнасял се зле с моряците си, плащал им малко и ако се бунтували, ги уволнявал.

— Как ще изхранваме децата си? — оплаквали се те.

— Давайте им камъни — отговарял той, — ще видите, че ще ги смелят.

Морското детенце, което виждало всичко и чувало всичко, една вечер му казало:

— Внимавай, че каквото е направено, може и да се развали.

Но рибарят му се изсмял и не му обърнал внимание. Дори взел морското детенце, затворил го в голяма мида и го хвърлил във водата.

И кой знае колко време трябва да мине, преди морското детенце да успее да се освободи. Вие какво бихте направили па негово място?

Синият светофар

Веднаж светофарът, който стои на Площада при катедралата в Милано, извършил странна постъпка. Всичките му светлини внезапно се оцветили в синьо и хората не знаели какво да правят.

— Да пресичаме ли или да не пресичаме? Да спрем или да не спираме?

От всичките си очи на всички посоки светофарът разпръсквал необикновения си син сигнал с такъв небесносин цвят, какъвто небето на Милано не познавало.

Докато чакали да разберат какво става, автомобилистите натискали клаксони и свирки, мотоциклистите карали да ръмжат моторите и по-глъстите граждани викали:

— Знаете ли кой съм аз?

Шегаджиите подхвърляли остроти:

— Зеленото си го е присвоил началникът, за да си направи вила сред полето.

— Червеното са го употребили, за да боядисат рибките в градината.

— А знаете ли какво правят с жълтото? Разреждат олиото.

Най-последен дошъл един регулировчик, застанал на кръстопътя и започнал да оправя движението. Друг регулировчик намерил командната кутия и спрял тока.

Преди да изгасне, небесносиният светофар имал време да си помисли:

«Бедничките! Аз им дадох сигнал «път свободен за небето». Ако ме бяха разбрали, сега всички щяха да знаят да летят. Но може би не им достигна смелост.»

Слънцето и облакът

Слънцето пътувало из небето весело и победоносно върху своята огнена колесница, хвърляйки лъчи по всички посоки за голямо неудоволствие на един облак с буреносен характер, който мърморел:

— Прахосник, разсипник, хвърляй, хвърляй на вятъра лъчите си и да видим накрая колко ще ти останат!

Всяко зърно, което зреело в лозята, си открадвало по един лъч на минута или дори по два. И нямало стръкче тревичка или паяк, или цвете, или водна капка, които да не вземали от лъчите, колкото им трябвало.

— Оставяй, оставяй да те ограбват всички: ще видиш как ще ти се отблагодарят, когато няма да има какво по вече да ти откраднат.

Слънцето продължавало весело своето пътешествие, подарявало лъчи с милиони и милиарди, без да ги брой.

Чак на залез преброило лъчите, които му оставали: и гледай ти, не му липсвал нито един лъч. Облакът от изненада се превърнал в град и се изсипал. Слънцето весело се гмурнало в морето.

Собственикът на град Стокхолм

На пазара в Гавирате се срещат едни такива хитреци, дето продават всичко: по-способни продавачи от тях не зная дали има някъде по света.

Един петък дошло някакво човече, което продавало странни неща: Мон Блан, Индийския океан, Лунните морета и така сладко приказвало, че след час му останал за продан само град Стокхолм.

Купил го един бръснар срещу подстригване с фрикция. Бръснарят заковал между двете си огледала удостоверението, на което било написано: «Притежател на град Стокхолм» и Гордо го показвал на клиентите, като отговарял на всичките им въпроси.

— Град в Швеция, дори е самата столица. - Има почти един милион жители и, разбира се, всички те са мои. Има и море, естествено, но не зная кой е собственикът.

Малко по малко бръснарят събрал пари и миналата година отишъл в Швеция, за да посети своята собственост. Град Стокхолм му се видял прекрасен, а шведите — изключително добре възпитани. Те не разбирали дума от това, което бръснарят казвал, а той не разбирал и половин дума от онова, което му отвръщали.

— Аз съм собственикът на града, знаете ли? Съобщиха ли ви вече?

Шведите се усмихвали и казвали «да, да», защото не разбирали, но били учтиви. Бръснарят потривал ръце доволен.

— Такъв град само за едно подстригване с фрикция! Просто евтино съм го купил.

Но той се лъжел, бил платил твърде висока цена. Защото всяко дете, което дойде на тоя свят, притежава целия свят и не трябва да заплаща дори стотинка за него, трябва само да запретне ръкави, да протегне ръце и да си го вземе.

Старата леля Ада

Когато старата леля Ада станала много стара, отишла да живее в старопиталището, в една стаичка с три легла, където вече били настанени две бабички, стари като нея.

Старата леля Ада си избрала веднага едно малко кресло прозореца и натрошила един сух бисквит на перваза.

— Много добре, сега ще се завъдят мравки — казали злобно двете други бабички.

Но вместо да се завъдят мравки, от градината на старопиталището долетяло едно птиче, изкълвало с удоволствие бисквита и отлетяло.

— Видяхте ли? — мърморели стариците. — Какво спечелихте? Накълва се и отлетя. Също като нашите деца, които се пръснаха по света кой знае накъде, а за нас, които ги отгледахме, не си спомнят вече.

Старата леля Ада не казала нищо, но всяка сутрин натрошавала по един бисквит на перваза на прозореца и птичето идвало да кълве винаги по едно и също време, точно като пансионер, и ако закуската му не била готова, да знаете само как се ядосвало.

След известно време птичето довело и своите малки, защото си било свило гнездо и му се били излюпили четири птиченца. Те също кълвяли с удоволствие бисквита на старата леля Ада и също идвали всяка сутрин и ако не им била приготвена закуската, вдигали голям шум.

— Дошли са вашите птичета — казвали тогава стариците на старата леля Ада с малко завист. И тя изтичвала, така да се каже, със ситни крачки до скрина, намирала някой сух бисквит между плика с кафето и плика с анасоновите бонбони и през това време говорела:

— Спокойно, спокойно, ето ме, ида.

— Ех — мърморели другите бабички, — ако можеше, като сложим един бисквит на прозореца, и нашите деца да се върнат... А вашите, леля Ада, къде са вашите?

— Старата леля Ада не знаела къде били: може би в Австрия, може би в Австралия, но не се отпускала, начупвала бисквита на птичетата и им говорела:

— Яжте, хайде яжте, иначе няма да имате достатъчно сили да летите.

— И когато изкълвавали всичко, добавяла:

— Хайде, вървете, вървете. Какво чакате още? Крилата са направени за летене.

— Стариците клатели глави и мислели, че старата леля Ада е малко побъркана, защото, макар да била стара и бедна, все още имала какво да подарява и не искала дори да ѝ благодарят.

— После старата леля Ада умряла. Нейните синове узнали чак след като минало много време и нямало смисъл вече да се тръгва на път за погребението. Но птичетата се връщали цялата зима на перваза на прозореца и се възмущавали, че старата леля Ада не е приготвила бисквита.

Страната без острия

Джованино Денгуба бил голям пътешественик. Пътувал той, пътувал и ето че попаднал в някаква страна, където ъглите на къщите били заоблени, а покривите не завършвали с остър връх, а с мека гърбица. По дължината на улицата били насадени розови храсти и на Джованино му хрумнало да закачи роза на петлицата си. Докато откъсвал розата, внимавал да не се убоде, но забелязал, че тръните сякаш били от гума: само гъделичкали по ръката.

— Я гледай! - възкликнал Джованино.

Изад храста се показал един общински пазач и му се усмихнал.

— Не знаете ли, че е забранено да се берат рози?

— Много съжалявам, но и не помислих за това.

— Добре, тогава ще платите само половин глоба — казал пазачът така вежливо, сякаш бил

масленото човече, което завело Пинокио в страната на игрите. Джованино забелязал, че пазачът пише разписка за глобата с молив без връх, и не се сдържал:

— Извинете, може ли да погледна сабята ви?

— С удоволствие ще ви я покажа — отговорил пазачът. Разбира се, и сабята била без острие.

— Но що за страна е вашата!

— Страната без острия — отвърнал пазачът толкова учтиво, сякаш думите, които изговарял, били написани с главни букви.

— А пирони употребявате ли?

— Отдавна сме ги забранили, всичко лепим с лепило. А сега, моля, ударете ми два плесника. Джованино зяпнал, като че се готвел да глътне цяла торта наведнаж.

— Моля ви се! Не искам да ме бутнат в дрънголника за посегателство над служебно лице.

Двата плесника би трябвало да ми ги ударят, а не аз да ги удрям.

— Но тука е прието така — обяснил вежливо пазачът. — Цяла глоба - четири плесника, половин глоба - два плесника.

— Ама на пазача ли?

— На пазача.

— Но това е несправедливо, това е ужасно!

— Разбира се, че е несправедливо, разбира се, че е ужасно — отговорил пазачът. — Това е толкова противно, че хората, за да не бъдат принудени да удрят плесници на невинни хорица, внимават и не вършат нищо противозаконно. Хайде, ударете ми два плесника и друг път внимавайте.

— Но аз не бих желал и да ви потупам по бузата. Най-много ще ви помилвам.

— Щом е така — решил пазачът, — трябва да ви придружа до границата.

И Джованино, засрамен, бил принуден да напусне Страната без острия. И днес още той мечтае да се върне там и да поживее по най-учтивия възможен начин в някоя къщичка без връх.

Страната с "не" отпред

Джованино Денгуба бил голям пътешественик.

Пътувал той, пътувал и попаднал в една страна с "не" отпред.

— Що за страна е тази? — попитал той един гражданин, който седял на чист въздух под едно дърво.

Вместо да му отговори, гражданинът извадил от джоба си едно джобно ножче и го поставил отворено на дланта си.

— Виждате ли това?

— Това е ножче.

— Грешите. Това е «неножче», тоест ножче с «не» отпред. Служи, за да кара моливите отново да пораснат, когато се изтъпят. Много е полезно за училищата.

— Прекрасно — казал Джованино, — и после?

— После имаме «незакачалка».

— Искате да кажете «закачалка»?

— Закачалката не върши работа, ако нямате палто да си го закачите на нея. Нашата незакачалка е съвсем друго нещо. Там не трябва да се закачва нищо, всичко си е закачено. Ако имате нужда от шлифер, отивате при нея и си го откачате. Който има нужда от сако, не трябва да ходи и да си го купува: минава край незакачалката и го откача. Има летни незакачалки и зимни незакачалки, мъжки незакачалки и дамски. Така се пестят много пари.

— Прекрасно. А друго?

— После имаме нефотографически апарат, който, вместо да прави фотографии, прави карикатури и така се смеем. После имаме нетоп.
— Бррр. Ужас!
— Нищо подобно. Нетопът е обратното на топ и служи за разваляне на воините.
— Как работи?
— Много лесно: и едно дете може да си служи с него. Ако има война, свирим с нетръбата, стреляме с нетопа и войната веднага се разваля.
Каква чудна страна, тая страна с «не» отпред...

Теменужка на северния полюс

Една сутрин на Северния полюс белият мечок подуши във въздуха някаква необикновена миризма и обърна внимание на голямата мечка (малката бе негова дъщеря):

— Дали не е дошла някаква експедиция?

Всъщност невръстните мечета откриха теменужката.

Беше една мъничка виолетова теменужка, която трепереше от студ, но продължаваше храбро да насища въздуха с аромат, защото това ѝ беше работата.

— Мамо! Татко! — извикаха мечетата.

— Аз нали казах, че има нещо необикновено — подчерта най-напред белият мечок пред семейството си. — Според мен, това не е риба.

— Не е, разбира се — каза голямата мечка, — но, според мен, не е и птиче.

— И ти имаш право — каза мечокът, след като помисли доста.

Преди да падне вечерта, над целия полюс се разнесе новината: едно странно, малко благоуханно същество с виолетов цвят се появило сред ледената пустиня, то стояло на един крак и не се движело. Дойдоха да видят теменужката тюлени и моржове, от Сибир дойдоха северни елени, от Америка мускусни бикове и от още по-далече — бели лисици, вълци и морски свраки. Всички наблюдаваха непознатото цвете, неговото треперещо стебло, всички вдъхваха аромата му, но пак оставаше достатъчно за ония, които идваха последни да подушат: ароматът все си оставаше, както и в началото.

— За да излъчва толкова аромат — каза една тюленка, — трябва да има цял склад под леда.

— Аз още кога го казах това — възкликна белият мечок, — казах, че има нещо скрито покрито. Не бе казал точно така, но никой не си спомняше.

Една морска сврака, изпратена на Южния полюс да Събере сведения, се върна със съобщението, че малкото благоуханието същество се нарича теменужка и че в някои страни ги има с милиони.

— Сега знаем колкото и преди — забеляза тюленката.

— Как така теменужката се озова тъкмо тук? Ще споделя моята мисъл: чувствавам се малко озадачена.

— Как каза, че се чувствава? — попита жена си белият мечок.

— Озадачена — не знае дали е риба или рак... - Видя ли? — извика белият мечок. — Каквото казах аз.

Тази нощ над целия полюс се разнасяше страховито пукане. Ледовете се тресяха като стъкла и на много места се пукаха. Теменужката излъчи по-силен аромат, сякаш искаше с едно само дихание да стопи ледената пустиня, за да я превърне в синьо и топло море. Или в поля от зелено кадифе. Но това усилие я изтощи. В зори видяха, че е увехнала, превита над стеблото си. Цветът и животът я напуснаха. Преведени с наши думи и на нашия език, последните ѝ мисли трябва да са били следните:

— Ето аз умирам... Но все пак някой трябва да почне... Един ден теменужките ще пристигнат тук с милиони. Ледовете ще се стопят и тук ще има острови, къщи и деца.

Тролейбус номер 75

Една сутрин тролейбус номер 75, който тръгва от квартала Монтеверде Векио за площада Фиуме, вместо да слезе към Трастевере, свил по хълма Яникул, ударил по старинния път Аурелия и след няколко минути препускал сред поляните вън от Рим като изтърван заек.

Почти всички пътници по тоя час били чиновници и четели вестници, дори и тия, които не си били купили, защото надничали над раменете на съседите си. Един господин, като обръщал страницата, вдигнал за миг очи, погледнал навън и се развикал:

— Кондуктор! Каква става? Измама! Измама!

И другите пътници вдигнали очи от вестниците и протестите се слели в бурен хор:

— Но оттук се отива към Чивитавекия!

— Какво прави шофьорът?

— Полудял е, вържете го!

— И това ако е обслужване!

— Сега е девет без десет, а точно в девет трябва да бъда в съда — извикал един адвокат. —

Ако загубя делото, ще дам под съд управата на тролейбусите.

Шофьорът и кондукторът се опитали да отблъснат атаката, като обявили, че те нямат нищо общо с тази работа, че тролеят не изпълнява командите и постъпва на своя глава. И наистина в тоя миг тролеят излязъл дори от шосето и се спрял в крайнината на една свежа и благоуханна горичка.

— У, циклами! — извикала възхитена една госпожа.

— Тъкмо време да мислим за циклами — отвърнал адвокатът.

— Няма значение — отговорила госпожата, — ще пристигна със закъснение в

Министерството, ще ме мъмрят, но какво да се прави. А тъй като сега съм тук, искам да си доставя удоволствието да бера циклами. Цели десет години не съм брала циклами.

Слязла от тролея, вдъхнала с отворена уста въздуха на тая особена утрин и започнала да си бере букетче циклами.

Като се разбрало, че тролеят не желае да потегли, един след друг пътниците слезли да се поразтъпчат и да изпушат по една цигара. Междувременно тяхното лошо настроение изчезнало като мъгла на Слънце. Един си откъснал маргаритка и си я сложил на петлицата, друг открил зелена ягодка и викнал:

— Аз, аз я намерих! Сега ще си закача на нея визитната картичка и като узрее, ще дойда да си я откъсна и тежко ви, ако не я намеря. — И наистина той измъкнал от портфейла си една визитна картичка, набучил я на една клечка и я забол на ягодата. На картичката пишело доктор Джулио

Болати.

Двама чиновници от Министерството на просветата смачкали на топка вестниците си и започнали мач. И всеки път, когато ритали топката, викали:

— По дяволите!

Изобщо не приличали на чиновниците, които преди малко били готови да линчуват тролейбусчиите. А те си били разделили едно хлебче и си правели пикник на тревата.

— Внимание! — извикал по едно време адвокатът.

Тролеят с подскок си бил тръгнал съвсем сам и се отдалечавал в лек тръс. Едва успели да се качат. Последна скочила госпожата с цикламите, която се възмущавала:

— Е, така не бива! Тъкмо взе да става приятно.

— Колко стана часът? — попитал някой.

— Ух, кой знае колко е късно.

И всички погледнали китките си. Изненада: часовниците показвали още девет без девет. Ясно

— през цялото време, докато траяла малката разходка из полето, стрелките не се били движили. Било подарено време, малка добавка, както когато човек купи кутийка сапун на прах и вътре намери малък подарък.

— Не може да бъде! — чудела се госпожата с цикламите, докато тролеят се връщал към обичайния си маршрут и заслизал по улица Дандоло.

Всички се чудели. И при това имали пред очите си вестника и най-отгоре на него ясно и точно била написана датата 22 март. През първия пролетен ден всичко е възможно.

Учителят Гароне

Новости, новости, навсякъде новости. Феята Бефана пристигна тази година на борда на ракетата със седемнадесет степени и на всяка степен имаше по един гардероб, пълен с подаръци, и пред всеки гардероб имаше по един електронен робот с всички адреси на децата. Не само на добрите, но на всички, защото лоши деца няма, най-после феята Бефана успя да научи това.

Новост и в Карнавала: старият Пулчинела облече космически костюм, Джандуя хвърляше конфети от един сребърен «спутник», дамичките Рококо и Синята Фея следваха процесията на маскираните с хеликоптер.

Новост и за Великдена. Чупим шоколаденото яйце и какво изскача? Изненада: едно марсианско пиленце с антена на фуражката. Яйцето било летящо яйце.

Новини навсякъде. Защо тогава учителят Гароне, внук на оня симпатичен Гароне от книгата «Сърце», е толкова тъжен?

— Драги господин Джани — казва той, — и на мене новостите ми доставят удоволствие.

Какви хубави машини има във фабриките, какви хубави звездолети — в небето. И хладилникът, колко хубаво изобретение е наистина. Но видяхте ли моето училище? То си е същото, както по времето на моя дядо Гароне и на неговите другари Мураторино, Де Росси и пакостника Франти. И помен няма там от хубави машини. Същите чинове, издраскани и неудобни, от едно време. Бих искал училището ми да е хубаво като хубав телевизор, като хубав автомобил. Но кой ми помага?

Хората от масло

Солемият пътешественик и известен изследовател Джованино Денгуба попаднал веднаж в Страната на маслените хора. Огреело ли слънцето тия хора — те се размеквали.

Трябвало да стоят винаги на хладно и живеели в град, където вместо къщи имало хладилници. Джованино вървял по улиците и виждал тук-там да се показва някой от прозорчето на своя хладилник с торба лед на главата. При вратичката на всеки хладилник имало телефон, за да се говори с живущия в него.

— Ало.

— Ало.

— Кой там?

— Аз съм царят на маслените хора. Целият — сметана първо качество. Мляко от швейцарска крава. Разгледахте ли внимателно моя хладилник?

— Я виж! Той бил от злато. Но никога ли не излизате от него?

— Зиме, ако е достатъчно студено, в автомобил от лед.

— Ами ако случайно слънцето се покаже между облаците, докато ваше величество прави своята разходчица?

— Не може да се покаже, забранено е. Ще наредя на моите войници да го набутат в затвора.
— Хайде де! — казал Джованино. И взел, че отишъл в друга страна.

Цар Мидас

Цар Мидас бил голям прахосник, всяка вечер давал прием и канел на танци, докато останал без стотинка. Отишъл при вълшебника Аполон, разказал му неприятностите си и Аполон му направил следната магия: всичко, което пипне с ръце, да става злато. Цар Мидас подскочил от радост и изтичал до автомобила си, но едва докоснал дръжката на вратата, и цялата кола станала златна: златни колела, златни стъкла, златен мотор. Златен станал и бензинът и машината не искала да върви, трябвало да дойде биволска каруца, за да тегли автомобила му.

Щом си стигнал в къщи, цар Мидас взел да обикаля стаите и да пипа колкото може повече предмети: маси, гардероби, столове. По едно време ожаднял, заповядал да му донесат чаша вода, но чашата станала златна и водата също и оттук нататък, щом искал да пие, трябвало да се оставя неговия слуга да му сипва вода с лъжичка в устата.

Дошло време да седне на масата. Пипнал вилицата — тя станала златна. Всички поканени изръкопляскали и взели да казват:

— Ваше величество, пипнете ми копчетата на палтото, пипнете този мой чадър.

Цар Мидас задоволявал желанията им, но като взел в ръка хляба — той станал златен и за да се задоволи гладът на царя, трябвало царицата да го храни. Поканените се криели под масата, за да се смеят, цар Мидас се ядосал, посегнал към един и направил носа му златен, така че да не може да се секне.

Дошло време да вървят да спят, но цар Мидас, без да иска, пипнал възглавницата, чаршафа и дюшека, те станали от масивно злато и били доста твърди за спане. Трябвало да прекара нощта на едно кресло с вдигнати ръце, за да не докосва нищо, и на следното утро бил ужасно изтощен. Веднага изтичал при вълшебника Аполон, за да разтури магията, и Аполон изпълнил желанието му.

- Добре — казал му той, — но внимавай, защото, за да се премахне магията, са необходими точно седем часа и седем минути и през това време всичко, което докосваш, ще се превръща в кравешки тор.

Цар Мидас си тръгнал успокоен и гледал внимателно Часовника, за да не пипне нищо, преди да са минали седем часа и седем минути. За съжаление неговият часовник бързал повече от необходимото - избързвал с една минута на час. Като изминали седем часа и седем минути, цар Мидас отворил вратата на автомобила си и влязъл в него. Отведнъж се намерил седнал сред голяма купчина кравешка тор, защото оставали още седем минути до края на магията.

Царство Лапандия

В далечната старинна страна Лапандия, на изток от херцогството Пияния, царувал пръв Лапан Храносмилателя, наречен така, защото след като изгълтвал макароните си, изяждал и чинията и прекрасно смилал всичко.

Наследил трона му Лапан Втори, наречен Трилъжици, защото, докато лапал чорба, употребявал три сребърни лъжици едновременно: по една държал във всяка ръка, третата я държала царицата и тежко ѝ, ако не била препълнена.

След него поред се възкачили на трона на Лапандия, който бил поставен зад денонощно подредена маса.

Лапан Трети, наречен Ордьовър.
Лапан Четвърти, наречен Паниран Шницел.
Лапан Пети, Гладния.
Лапан Шести, Плющящите уши.
Лапан Седми, наречен «Има ли още», който изял дори короната, която била от ковано желязо.

Лапан Осми, наречен Коричка Кашкавал, който като не намерил нищо за ядене на масата, глътнал покривката.
Лапан Девети, наречен Железния Търбух, който изла-пал трона с всички възглавници.
Така династията свършила.

Царят, който трябвало да умре

Веднаж един цар трябвало да умре. Той бил могъщ владетел, но бил смъртно болен и отчаяно си мислел:

«Как е възможно един толкова могъщ цар да трябва да умре? Какво правят моите вълшебници? Защо не ме спасят?»

Но вълшебниците били избягали от страх да не загубят главите си. Бил останал само един възрастен вълшебник, на когото никой не обръщал внимание, защото бил малко особняк, а може би и малко побъркан. От много години царят не бил искал съвет от него, но сега пратил да го повикат.

— Можеш да се спасиш — казал вълшебникът, — но при едно условие: да отстъпиш за един ден трона си на човека, който ти прилича, най-много измежду всички. Той ще умре вместо тебе.

Веднага било обявено из цялата страна: ония, които приличат на царя, да се представят в срок от двадесет и четири часа в двореца под страх от смъртно наказание.

Мнозина се представили: едни имали брада като царя но носът им бил малко по-дълъг или по-къс и вълшебникът ги отхвърлял, други приличали на царя, както един портокал прилича на друг в сандъка на продавача, но вълшебникът не одобрявал и тях, защото на тоя липсвал зъб, а оня имал бенка на гърба.

— Но ти всички отхвърляш — негодувал царят пред своя вълшебник. — Остави ме да опитам с един поне от тях, така колкото за начало.

Нищо няма да ти помогне това — отговарял вълшебникът. Една вечер царят и неговият вълшебник се разхождали по крепостните стени на града. Изведнаж вълшебникът извикал: — Ето! Ето човека, който ти прилича повече от всички други!

И посочил на царя просяк, който бил крив, гърбав, полусляп, мръсен и покрит със струпеи.

— Как е възможно — възмутил се царят. — Между нас двамата има цяла пропаст.

— Цар, който трябва да умре — настоявал вълшебникът, — прилича само на най-бедния, на най-нешастния човек в града. Бързо, смени си дрехите с него за един ден, постави го на трона и ще се спасиш.

Но царят по никакъв начин не искал да се съгласи, че прилича на просяка. Върнал се в двореца много раздразнен и още същата вечер умрял с корона на глава и скиптър в ръка.

Човекът, който искал да открадне Колизея

Някога един човек решил да открадне римския Коли-зей. Искал да си го има само той —

не му се искало да го разделя с другите. Взел една торба, отишъл в Колизея, почакал, докато пазачът погледне на друга страна, напълнил с труд торбата с древни камъни и си ги отнесъл в къщи. На следния ден направил същото и всички утрини без неделята правел поне по два рейса или дори по три, като внимавал пазачите да не го забележат. В неделя подреждал и броял откраднатите камъни, които се трупали в зимника му.

Когато зимникът се напълнил, човекът започнал да ги складира на тавана, а когато и той се напълнил, взел да крие камъните под канапетата, зад гардеробите и в панера за непрано бельо. Всеки път, като се връщал в Колизея, го оглеждал добре от всички страни и заключавал на ум: «Изглежда същият, но все се забелязва някаква разлика. В онзи край вече е понамалял.» И като си избърсвал потта от челото, откъртвал парче тухла от някоя стълба, измъквал камъче от някой свод и пълнел торбата. Отново и отново минавали край него възхитени туристи, зяпнали от учудване, а той се подсмивал, макар и тайничко:

— Ах, как ще се пулите в деня, когато няма да виждате вече Колизея.

Когато отивал на будката за цигари, цветните картички с изгледи из големия амфитеатър го развеселявали, трябвало да се

преструва, че се секне в носната си кърпичка, за да не го видят, че се смее:

— Хи, хи! Илюстровани картички. Скоро, ако искате да гледате Колизея, ще трябва да се задоволите само с илюстровани картички.

Минавали месеците и годините. Крадените камъни вече били заели цялото място под леглото, изпълвали кухнята, като оставяли само тесен проход между газовата печка и мивката, били препълнили ваната в банята, били превърнали коридора в окоп. А Колизея си бил все на мястото, не му липсвала нито една арка: сякаш комар се бил трудил да го разруши с краченцата си. Бедният крадец, остарявайки, бил обзет от отчаяние. Мислел си: «Дали не съм сбъркал в изчисленията си? Може би щеше да е по-хубаво да открадна купола на Свети Петър? Смелост, смелост! Когато човек вземе решение, трябва да го изпълнява докрай.» Всяко излизане вече му струвало все по-голяма умора и болки. Торбата му прекършвала ръцете и разкъравявала дланите му. Когато усетил, че ще мре, за последен път се домъкнал до Колизея и уморено се изкачил от стъпало на стъпало чак до най-високата тераса.

Слънчевият залез оцветявал в златно, пурпурно и виолетово древните развалини, но бедният старик не можел нищо да види, защото сълзите и умората замъглявали очите му. Надявал се да остане сам, но туристите се трупали на терасата, изразявали на разни езици учудването си. И ето, че сред многото гласове старият крадец различил сребърното гласче на едно дете, което викало:

— Мое! Мое!

Как дразнела, колко била лоша тази дума там горе сред толкова красота. Старецът сега вече го разбирал и желал да го каже на детето желал да го научи да казва «наше» вместо «мое», но не му достигнали силите.

Човечето от нищо

Нмало някога едно човече от нищо. Имало нос от нищо, уста от нищо, дрехи от нищо и винаги се обувало в нищо. Тръгнало на път по едно шосе от нищо, което не водело никъде. Срећнало една мишка от нищо и я попитало:

— Не се ли страхуваш от котката?

— Не, разбира се — отговорила мишката от нищо, — в тази страна от нищо има само котки от нищо, които имат мустаци от нищо и нокти от нищо. Освен това аз уважавам кашкавала. Ям само дупките. Няма никакъв вкус, но са много сладки.

— Главата ме заболя — казало човечето от нищо.

— Това е глава от нищо: даже и да я удариш в стената, няма да те заболи.

Човечето от нищо искало да опита, потърсило стена, за да си блъсне главата, но стената била от нищо и тъй като то се било засилило — паднало от другата страна. И от другата страна нямало съвсем нищо. Човечето от нищо така било уморено от всичкото това нищо, че заспало. И докато спяло, сънувало, че е човече от нищо и вървяло по един път от нищо и срещнало една мишка от нищо и започнало и то да яде дупки от кашкавал и излязло, че мишката имала право: просто нямали никакъв вкус.

Шоколаденият път

Трима братя от Барлета веднаж, вървейки през полето, открили един много гладък път, и целия кафяв.

— Какво ли ще е това? — попитал първият. — Не е дърво — казал вторият. — Не е възлища — обадил се третият. За да разберат по-добре, и тримата коленичили и близнали. Било шоколад, просто целият път бил от шоколад. Започнали да ядат едно парченце, после друго парченце, дошли вечерта и тримата братя продължавали да ядат шоколадения път, докато от него не останало нито едно квадратче. И нямало вече нито шоколад, нито път.

— Къде сме? — попитал първият.

— Не сме в Бари — казал вторият.

— Не сме в Молфета — обадил се третият.

Не знаели просто какво да правят. За щастие ето че се задал на връщане от полето селянин със своята каручка.

— Аз ще ви закарам у вас — казал селянинът.

Той ги закарал до Барлета, до вратата на тяхната къща. Като слизали от каручката, забелязали, че тя е от бисквити. Без да кажат каквото и да е, почнали да я гризат и не оставили пито колела, нито стръки.

Трима братя чак такива късметлии не било имало икога преди тях в Барлета и кой знае кога ще има пак.